

ஆத்மஜோதி

சுவாமி விவேகானந்தர்

ଅନ୍ତମ ଜୋତି

[ஓர் ஆத்மீக மாதவெளியிடு]

எல்லா உலகிற்கும் இறைவன் ஒருவன்
எஸ்ஸத உடலும் இறைவன் ஆய்வமே.
—குத்துரைங்குத் தட்டு

— நீ கீ கூட வெற்று தேடு.

கோதி 15 | சுபக்ருதுவெஸ் | தெமிழ் 1வ | (14-1-63) | கடர் 3

ପାନୁଟକ୍କମ୍

1	வீர விவேகானந்தம்	81
2	அம்புவியில் அறந்தமூக்க அவதுரித்த ஆனந்தர்	83
3	உவமைக்கு உட்படாத உத்தமர்	88
4	அருளின் அளம்பெரும் பெருமை	90
5	அன்னை சாரதா தேவியரின் அருள்மொழிகள்	91
6	குடும்ப மிடிதீர பொருள் கோரி குவலை இருங்கல் அருள்பெற்ற அற்புதம்	95
7	திருவடித் தீவை	97
8	அமரநாத யாத்திரைக்குப் பின்	100
9	தெய்வத் தன்மையும் மனிதத் தன்மையும்	103
10	சிதாகாச கிணை	105
11	பிராண பிராண்யாம விளக்கம்	107
12	சித்த சோதனை	110
13	சிறு மொழி ஏற்றங்களே	114
14	வேதாந்தம்	116
15	கேளேப நிஷத் சாரம்	119

ಅಕ್ತಮಣೋಶಿ ಸಂತೂ ವಿಪರಮ

கெளரவ ஆசிரியர்:- க. இராமச்சந்திரன்
பதிப்பாசிரியர்:- நா. முத்தையா

“ஆத்மஜோதி நிலையம்” நாவலப்பிட்டி. [சிலோன்]
தொலைபேசி எண்:- 353.

வீர விவேகானந்தம்

பாரத நாட்டின் தவம்புதல்வன், - கோடி
பானுவின் பேரொளி சூழ்வதன்;
வீர நாரேந்தரனை எண்ணிவிடில் நெஞ்சம்
விண்முட்ட விமமிப் பூரிகுதும்மா!

மையிருள் வாழ்வில் மயங்கித் தவித்திடும்
மாந்தரைக் காத்திட ஆழ்ந்தகண்ற
வையகம் போற்றிடும் ‘ராமகிருஷ்ணன்’ எனும்
வாரியில் தோன்றிய சூர்யனிவன்

வின்னிற் பொலியும் கதிர்மதியம் - வந்து
மேவிய வெற்றி விழிச்சுட்ரோன்;
தண்ணருள் வெள்ளம் பொழிந்தபைந் தோர்த்தமைத்
தாங்கும் துயாள துணைவன்!

காமனும் மயங்கும் பேரழகன் - இளங்
காளையர் காழுறும் தோளமகன்
வாய்மைப் புலவர் மயங்குப் பொழியும் நா
வன்மை படைத்த மதியழகன்!

இமயம் முதலாய்க் குமரியீ ருகவே
எங்கிலும் கால்நடை யாய்நடந்து
அமரர் தொழும் அன்னை இன்னல் நிலைகள்டு
அங்கம் உருகிய தங்கமிவன!

பர்வத ஜோதியாய் எங்கும் விளங்கிடப்
பாரத சக்தி மனிக்கொடியைச்,
சர்வ சமய உலகினில் நாட்டியே
தூயின் பணிநிறை வேற்றியவன்!

‘கைம் பெண்ணின் கண்ணர் துடைக்கா மதமும்
கடவுளும் வேண்டா’ மென்றே யறைந்தோன்
என்புருகி ஏழை இன்னல் களைந்திட
எத்தனை ஜனமழும் ஏற் பெண்ணாலேன்!

'ஆண்டவனை எங்கு தேடுகின்றீர்? — ஏழை,
அல்லவுற் ரேரை அருகில் வைத்து!
தோண்டு பவருண்டோ கங்கைக் கரையிலே
சொல்வீர்?' என்றுண்மையைத் தோன்ற வைத்
தோன!

'இரும்புத் தசைகளும், எஃகு நரம்பும்,
எதற்கும் அஞ்சாத மனைவியும்
விரும்பிப் பெறுங்க' என் ரேயினா நூக்கௌமா
வீறனித் திட்சிங் கேறு இவன்!

விண்ணும் அதிர்ந்திட மின்னிக் குழுறியே
வேதாந்த கர்ஜனை மாரிபெய்த
திண்ணிய வீர விவேகானந் தக்கொண்டஸ்
செய்த எழில்வளம் செப்பரிதோ!

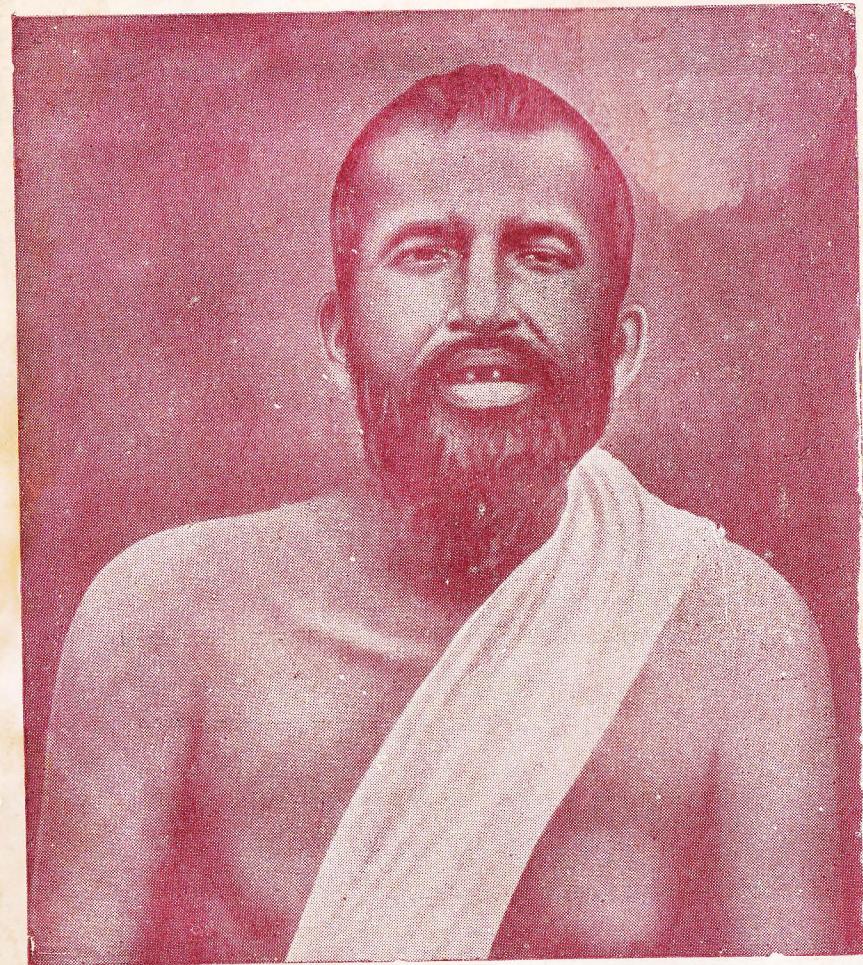
சத்திய வேட்கயால் மெத்தத் துடித்துத்
தயங்கா 'திறைவனைக் கண்டதுண்டோ?' வென
வித்தகனைத் தேடிக் கண்டுகொண் டின்ப
வெறியடங்கப் பெற்ற முத்தனிவன்!

சற்குரு நாதன் திரும்புகழ் என்றும்
தழைத்திடச் சங்கம் வளர்த்து விட்டோன்
பொற்பதத் தாளைநம் நெஞ்சில் அணிந்திருட்
புன்மையற் றின்பம் பொலிந்து நிற்போம்!

வீரப் புதல்வனை கப்பிறந்து — அஞ்சா
வீர இளங்காளை யாய்வளர்ந்தே
வீரத் துறவியர் வேந்தனுய வாழ்ந்தநல்
வீரனைப் போற்றிமெய் வீறு கொள்வோம்!

சுத்தம் பைத்தியம் என்றுல கம்சொன்ன
தூய பரமஹம் சனருளை
இத்தல மெங்கும் இறைத்திடத் தோன்றிய
எந்தையின் பொன்னடி சிந்தை வைப்போம்!

— “பரமஹம்ஸ தாஸன்”

பிழீ இராமகிருஷ்ண பரமஹம்ச தேவர்

அம்புவியில் அறந்தழைக்க அவதரித்த ஆனந்தர்

(ஆசிரியர்)

அன்னை சாரதா தேவியார்

இன்று மகர சங்கிராந்தி; உத்தராயண புண்ணியகாலம்; இந்துக்களின் முக்கிய பண்டிகைகளுள் ஒன்று. தென் திசை நோக்கிச் சென்ற சூரியன் திரும்பவும் வடதிசை நோக்கிச் செல்ல ஆரம்பிக்கும் நாள். தென் திசை குறிப்பது மரணத்தை; வடதிசை விளக்குவது வாழ்வை. தாழ் வற்றிருந்த இந்து சமுதாயத்தை மறுபடியும் தலைநிமிர்ந்து வாழ்வுறச் செய்த சுவாமி விவேகானந்தர் அவதரித்த திருநாள் இது. 1863ஆம் ஆண்டு மகர சங்கிராந்தியன்று தோன்றிய அம்மகானின் நாற்றுண்டு நிறைவு விழாவை மிகவும் விசேஷத்த முறையில் கொண்டாடுவதற்கு பீர்மீராம கிருஷ்ண சங்கம் பல ஒழுங்குகள் செய்துள்ளது. வடக்கே அவர் பிறந்த கல்கத்தா நகரில் அவர் திருப்பெயரால் ஓர் சர்வகலாசாலை நிறுவப் பெறுகின்றது; தெற்கே அவர் அருந்தவம் புரிந்து தீர்க்கதற்கிணம் பெற்ற கன்னியாகுமரியில் ஓர் பெரிய நிலையம் எழும்பப் போகின்றது. அவரது உபதேசங்களைத்தும் திரட்டப்பட்டு இந்தியாவின் பல்வேறு மொழிகளில் அடக்கவிலைப் புத்தகங்களாக வெளிவருகின்றன. உர்து மொழியில்கூட அவை வெளிவர இருப்பது மிகவும் மகிழ்ச்சிக்குரிய விஷயமாகும். ‘ஆத்மஜோதி’யும் இந்த இதழை விவேகானந்த மலராக்கி அப் புண்ணிய புரூஷன் திருப்பாதங்களில் சமர்ப்பிக்கின்றது. இத் தொண்டுசிறிதாயினும் அதைப் பெரிய ஆர்வத்துடன் புரிகின்றோம்.

மேல்நாட்டு நவீன நாகரிகத்தின் வளர்ச்சியையுந் தளர்ச்சியையும் பற்றி ஆராய்ச்சி செய்த சரித்திர விற்பனைர்கள் அது கி. பி. 1871ஆம் ஆண்டை அடுத்து ஆரம்பித்ததாக முடிவு செய்துள்ளார்கள். ஏறக்குறைய அதேகால எல்லையில்தான் பாரத நாட்டில் சாதைநூர்மத்தின் மறுமலர்ச்சி உதயமான தென்லாம். இந்து மதத்தின் காலசக்கரத்தில் கீழ் தரப்பட்ட ஏழுகால எல்லைகள் திட்டமான ஏழு சட்டங்கள்போல் அமைந்துள்ளன.

[1] வேதகாலம், [2] உபநிடத்காலம், [3] இராமர் அவதாரமும் ஞானவாசிட்டமும், [4] கிருஷ்ணர் அவதாரமும் கீதோபதேசமும், [5] புத்தர் தருமம், [6] சங்கரர் அத்வைதம், [7] விவேகானந்தர் திக்விஜயம்.

ஆகையால், பாரத தேசத்தின் வரலாற்றை, புராதன சமயர்தியாகக் கூறின், இப்போ நடப்பது இராமகிருஷ்ண - விவேகானந்த சகாப்தமாகும். ‘முன்னெயோர் நமது நாட்டில் முனிவரர் தேடிவைத்த முழுமுதல் ஞானமெல்லாம் மூடநம்பிக்கை’ என்ற கொள்கை பரவிய காலத்தில் அவர்கள் தோன்றி இந்துக்களின் உள்ளத்திருளைக் களைந்தனர். பரமஹம்ஸரும் விவேகானந்தரும் மனமும் பூவும், ஆற்றலும் அறிவும், மணியும் ஓளியும் போன்று ஒன்றே யானவர்கள். விவேகானந்தர் வாக்கில் வீர கர்ஜனையாக வெளிவந்த அத்தனையும் பரமஹம்ஸரின் ஆத்ம சக்தியேயாம். இராமகிருஷ்ணதேவரை சர்வமத சமரஸக் கோயிலின் மூலவரென்றால், விவேகானந்தரை அக் கோயிலின் எழுந்தருளி விக்ரஹமென்னாம்.

‘நரேந்திரன் என் பக்கத்திலிருந்தால் போதும், நான் பிரம்மானுபூதியை அடைந்தவன்னை மே யிருப்பேன்’ என ஒருமுறை கூறிய பரமஹம்ஸர் மேலுந் தொடர்ந்துரைத்த அரிய பாராட்டு மொழிகள் சிலவற்றை இங்கு வாசகர்களுக்கு நினைவுட்ட விரும்புகிறோம்:-

‘என்னைச் சுற்றி மலர்களை யொத்த மனமுடைய பக்தர்கள் பலருளர். அவர்களுள் சிலர் பத்து இதழ்கள் உள்ள மலர்களாகவும், சிலர் பதினை இதழ்களுள்ள மலர்களாகவும் இன்னுஞ் சிலர் நூறு இதழ்களுடைய மலர்களாகவும் பல திறத்தினராக இருக்கின்றனர். அவர்களுள் சக்ஸரதள் அரவிந்தனுய் விளங்குகின்றன நரேந்திரன்,

இதுவே அந்த அவதார மூர்த்தியின் அருள் வாக்கு. அவர் எவரையும் புகழ்ந்து பேசும் சுபாவமுடையவரல்லர். ஆனால் அவர் எதையும் ஓளித்து மறைத்துப் பேச மாட்டார். நரேந்திரனின் பெருமையை அவர் அடிக்கடி பேசியது கேட்டவர்கட்கு வியப்பையும், நரேந்திரனுக்கே அதே வித உணர்ச்சியையும் கொடுத்தது. பின்னர் தான் அவையெல்லாம் மெய்யென்று புலனுயிற்று.

பரமஹம்ஸர் மஹாசமாதியடையுமின் ஒருநாள் தமது அடியார்களை விளித்து, ‘எனக்குப் பின் நரேந்திரன் உறுதி யாகப் பிடித்துக் கொள்ளுங்கள்; அவன் அவதார புருஷன்’ என்று கூறினார். இந்த வாக்குக்குப் பொருந்தவே அவர்களும் நடந்து கொண்டனர். விவேகானந்தரின் குருபக்தி விளக்குந் தரத்ததல்ல. ஞான வாழ்க்கைக்கு அது ஒர் இணையற்ற எடுத்துக் காட்டாகும். 1898ஆம் ஆண்டு இறுதிக் காலத்தில் குருதேவரின் இல்லற சீடர்களில் ஒருவரான பாபுநாபா கோபால் கோஷ் என்பவர் தமது வீட்டில் ஒர் அழகான பூஜை அறைகட்டி, அதில் ராமகிருஷ்ண தேவரின் சிலை ஒன்றைப் பிரதிஷ்டை செய்யும் பொருட்டு சவாமி விவேகானந்தரையும் அவரது சகாக்களையும் அழைத்திருந்தார். அதற்குரிய கிரியை நடக்கும்போது சவாமிகளின் வாக்கிலிருந்து ஒர் சமஸ்கிருத சலோகம் அற்புதமான முறையில் வெளிவந்தது. அதின் கருத்தைக் கீழே தருகின்றோம்.

‘ஹே!, ராமகிருஷ்ணதேவா! சமயோத்தாரனை சம்பளன் மூர்த்தி! சர்வமத தாத்பர்ய சொநூபி! அவதாரங்களிற் சிறந்த விளக்கே! உனக்கு மங்களம்!’

குருதேவரின் அவதார மகிமையையும் உன்னத நோக்கத்தையும் எவ்வளவு அருமையான கருக்க முறையில் இந்த சலோகம் நமக்கு எடுத்து விளக்குகிறது?

குருதேவரின் வாழ்க்கையின் முன்பகுதியில் நாம் கானும் காளிப் பித்தை சவாமிகளின் பிற்கால வாழ்க்கையில் ஒரே தன்மையில் காண்கின்றோம். இருவர்க்கு மிடையேயுள்ள சாதன ஒற்றுமைக்கு இது ஒர் உதாரணமாகும். அமரநாத யாத்திரைக்குப் பின்னரே இந்தத் தீவிர தேவிபக்தி சவாமிகளின் உள்ளத்தில் வீறிடட்டு எழுந்ததாகும். அதின் விபரங்களைப் பிறிதோரிடத்தில் காணக.

தமிழ்நாட்டுப் பக்கி முறையில், தமிழ் இலக்கிய மரபில் விவேகானந்தர் வாழ்க்கை வரலாற்றை விளக்கப் புகின் கடவுண் மாமுனிவர் பாடல்கள் சாலவும் பொருத்தமுடையது. மாணிக்கவாசகர் தோன்றிய காலத்திலிருந்த சமய நிலையை அந்த முனிவர் மிகவும் அழகான முறையில் நமக்குப் படம் பிடித்துக் காட்டுகிறார். விண்ணிலிருந்து இரவு வேளையில் ஓளிவீசும் நட்சத்திரங்கள் பகவில் நமது கணகளுக்குத் தென்படுவதில்லை. அவைகள் விண்ணிலிருந்து மன்ன

னில் வீழ்ந்து மறைந்து விடவில்லை; இரவில் இருந்த இடங்களிலேயே உள்ளன. ஆனால், பகவில் சூரியனின் பிரகாசத்தின் முன் அவற்றின் ஒளி மழுங்கி விடவே, அவற்றை நாம் காண முடிவதில்லை. அதேபோல் அநாதியான சைவத்தின் மறுமலர்ச்சிச் சூரியன் உதயமாகவே, ஏனைய சமயங்களின் ஒளி மழுங்கி விட்டது என்கிறார் திருவாதவூரர் புராண ஆசிரியர்.

‘பொய்மைபா மூலகின் மாயப் பொங்குளகல வன்னேர் தம்மையாள் நாகிற்றள்ளுஞ் சமயதாரகை மழுங்க எம்மையா ஞடையா னனபரிதய தாமரைக ஸௌலாஞ் செம்மையாய் மலர நான தினகர ருதயஞ் செய்தார்’

இதே சமய நிலையையே இராமகிருஷ்ணர் - விவேகாந்தர் வருகைக் காலத்திலும் காண்கின்றோம்.

சின்னஞ் சிறு வயசிலேயே புத்தரின் துறவு விவேகாந்தரின் உள்ளத்தில் நன்கு பதிந்து விட்டது. அவரது சாதனையும் குருவைத் தேடியலைந்து அருள் பெற்ற விதமும் கடவுண் மாழுனிவர் பாடல்களை மேலும் நமக்கு நினைவுடைந் தரத்தில் அமைந்திருந்தன. பரமஹம்ஸதேவரின் திருப்பாதங்களில் அவர் சரண் புகுந்த விதம் முற்றிலும் கீழ்க்கண்ட பாடலைத் தழுவியதாகும்:-

‘மின்னினு நிலைமையில்லாவிழுப்பொருள்யாவும் வேண்டேன் உன்னடியணைந்து நாயேன் உறுபவ மொழித்தல் வேண்டும் என்னையின்றடிமைக்கொள்வாய் எம்முயிர்க்கிள்றவா வென்று முன்னுற வணங்கி நின்றூர் முகமெலாங் கண்ணீர் வார்’

விவேகானந்தர் உபதேசங்களெல்லாம் உபநிடதக் கருத்துக்களை அடிப்படையாகக் கொண்டவையாகும். அவர்வாழ்க்கையின் மகாமந்திரம், கடோபநிஷத்து 3ம் வல்லி 14ஆம் சுலோகத்தில் வரும் ‘உத்திஷ்ட ஜாக்ரத ப்ராப்யவராந் நிபோதத’ என்பதாம். இதன் பொருள்: எழுமின்! விழுமின்! கருதிய கருமம் கைகூடும் வரை உழைமின்! உணருமின்’ என்பதாம். சம்ராரமாகிய சொர்ப்பனத்திலிருந்து சீவைனத் தட்டியெழுப்பும் மந்திரம் இது. ‘எல்லோருஞ் சொன்னேங்கேள் வெவ்வேறும் இன்னந் துயிலுதியோ வன் னெஞ்சுப் பாவையர்போல் வாளாக்கிடத்தியால்’ என்று மனி வாசகரும் ‘உன்னைக் கூவுவான் வந்து நின்றோம்; கோதுகலமுடைய பாவாய் எழுந்திராய்’ ‘இனித்தான் எழுந்திராய்

கதென்ன பேருறக்கம்’ என ஆண்டானும் இடத்துரைத்தது இதே உபநிடத மனிமொழியையோம்.

சவாமிகள் அருளிய சந்தியாசி கீதத்திலும் இந்த மந்திரத்தின் சாரம் அடங்கியுள்ளது. அக்கீதத்திலிருந்து சில வரிகளைத் தந்து இக் கட்டுரையை முடிக்கின்றோம்;-

‘அஞ்சுதல் அறியா நெஞ்சநற் றுறவி!

‘எவன் எதை விதைப்பான் அவன் அதை அறுப்பான்’ காரணம் உலவேஸ் காரியமும் உள நன்மை விதைத்தவன் நன்மை அறுப்பன்.

தீமை விதைத்தவன் தீமை அறுப்பன். இவ்

விதியினின்றும் விலக்கா வார்இலர் உருப் பெற்றேர்க் கெலாம் உறுதுணை உண்டெனப் புகல்வர். இதனிற் பொய்தீஸ். ஆயினும், நாமருபம் ஆம்பீவற் றப்பால் என்றும் தடையற நின்றுள தான்மா. அதுவே நீயென் றறியக் கடவை ஒதுக நீலும் தத்தில் ஓம் என்’

‘விவேகா நந்த வித்தகன் அடிழிலை தவநெறி எய்தத்தான் பனிகுவமே’

உலகில் உயர்ந்த காரியங்கள் அனைத்தையும் சாதித்த வர்கள் மனிதர்கள். அவர்கள் உன்னையும் என்னையும் போன் றவர்களே. ஆண்மை மாத்திரம் இருந்தால் நம்மைப் போன்ற மனிதர்கள் எதையும் செய்து முடிக்க முடியும். எனவே தைரியத்தை மேற்கொள்! எழுந்திரு! விழித்திரு! கருதிய கருமம் கைக்கூடும்வரை உழைத்திடு!

குழந்தாய்! நாம் வேண்டுவன யாவை தெரியுமா? இரும்பினை ஒத்த தசைநார்கள், எஃகினை ஒத்த நாம்புகள். இவற்றினுள்ளே இடியேறு போன்ற வலிவுள்ள மனம் - இவையே நமக்கு வேண்டும். பலம், ஆண்மை, கூத்திரிய வீரத்துடன் கூடிய பிரம்ம தேஜஸ் இவை வேண்டும்.

- விவேகானந்தர்.

உவமைக்கு உட்படாத உத்தமர்.

[சகோதரி கிறிஸ்தினுவின் ஞாபகக் குறிப்பு]

அப்பொழுதும் இப்பொழுதுமாக, நீண்ட காலத்திற்கு இடையில் ஒரு தடவையாக, பெரியார் ஒருவர் இவ்வுலகிற்கு வந்து சேர்கின்றார். வேறொரு பிரதேசத்தினின்றும் வந்த ஒரு பிரயாணியே அவர் என்பது ஜையமறத் தெரிகின்றது. தாம் எந்த இடத்தினின்றும் வந்தாரோ அந்தத் தூரமாக வள்ள தொலைப் பிரதேசத்தின் மகிழமை, சக்தி, பேரொளி ஆகியவற்றில் கொஞ்சத்தை அவர் தம்முடன் துக்கம் நிறைந்த இவ்வுலகிற்குச் சொன்னு வருகின்றார். உலகத்து மக்கள் இடையே அவரும் வசிக்கின்றார், ஆனால் இங்கு அவருக்கு இருப்புக் கொள்ளுவதில்லை. அவர் ஒரு யாத்திரிகர், அன்னியர், ஓரிரவே அவர் இங்கு தங்குகின்றார்.

தம்மைச் சுற்றியுள்ளவர்களுடையவாழ்க்கையில் அவரும் பங்கு கொள்கின்றார். அவர்களுடைய சுகதுக்கங்களில் கலந்து கொள்கின்றார். அவர்களுடன் இன்புறுகின்றார். அவர்களுடன் சோகப்படுகின்றார். ஆனால் இவற்றிற்கு இடையினில் தாம் யார், தாம் எங்கிருந்து வந்தவர், தாம் வந்ததினுடைய நோகம் யாது என்பதை அவர் ஒருபொழுதும் மறப்பது கிடையாது. தம்முடைய தெய்விக இயல்பை அவர் ஒருக்காலும் மறப்பதில்லை. மகத்தான், மாட்சிமை பொருந்திய, காம்டிரியம் மிகுந்த, ஆத்மாவே தாம் என்ற நினைவு அவரிடம் இருக்கின்றது. ஒளிகளுக்கெல்லாம் பேரொளியாக உள்ள ஜோதியினால் பிரகாசமுற்றிருப்பதால் சந்திர சூரியர்களும் அவசியமில்லாமல் இருப்பதும், சொற்கொண்டு விவரிக்க முடியாததுமான அந்த வானுலகப் பிரதேசத்தினின்றும் தாம் வந்ததை அவர் நன்கு அறிந்துள்ளார். ‘‘ஈசவரபுத்தி ராக்கள் அனைவரும் ஒன்று கூடி ஆனந்த கானம் செய்த’’ அந்தக் காலத்திற்கும் வெகு முன்பாகவே தாம் இருந்ததை அவர் அறிவார்.

இத்தகைய ஒருவரை நான் கண்டுள்ளேன், கேட்டுள்ளேன், போற்றியுள்ளேன். எனது உள்ளத்தின் பக்தியை அவர் பாதங்களில் சமர்ப்பித்துள்ளேன்.

இத்தகைய ஒரு புருஷர் உவமைக்கெல்லாம் உட்படாத வர். ஏனெனில் சாதாரண ரீதிகள், இலக்ஷ்யங்கள் யாவை

யும் அவர் கடந்து நிற்கின்றார். பிறர் மேதாவிகளாக இருக்கலாம். ஆனால் அவருடைய மனமோ பேரொளி நிறைந்த தாக உள்ளது. எல்லா ஞானத்திற்கும் உற்பத்தி ஸ்தானமாக வள்ளுதெதுவோ அதற்கும் தமக்கும் வெகு சமீபமான தொடர்பை ஏற்படுத்திக் கொள்ளும் வன்மை அவருக்கிருக்கின்றது. சாதாரண மாணிடர் பின்பற்றியே ஆகவேண்டிய மெதுவான முறைகளையே பின்பற்ற வேண்டிய நிபந்தனை அவருக்கு இனி இல்லை. பிறர் மகிழமை யுடையவர்களாகவிருக்கலாம். தம்முடைய இன்ததைச் சேர்ந்தவருடன் ஒப்பிட்டுப் பார்த்தால் மட்டுமே அவ்வாறு அவர்கள் மகிழமை பொருந்தியவர்களாவார்கள். பிறர், நல்லவர்களாக, சக்திமான்களாக, விசேஷாம்சம் படைத்தவர்களாக, தம்முடைய கூட்டத்தாரில் மற்றவரைவிட அதிக நல்லியல்பு படைத்தவர்களாக, அதிக சக்தியுடையவர்களாக, அதிக மேதை பொருந்தியவர்களாக இருக்கலாம். இதெல்லாம் ஒருவருடன் மற்றவரை ஒப்பிட்டுக் கூறும் விஷயமேயன்றி வேறில்லை. முனிவர் ஒருவர் சாதாரண மாந்தரைக் காட்டி வூம் அதிகமான புனிதத் தன்மை வாய்ந்தவராய், அதிகத் தூய்மை கொண்டவராய், விசேஷித்த முறையில் ஒரே நோக்குடையவராக இருக்கின்றார். ஆனால் சுவாமி விவேகானந்தர் விஷயத்திலோ அவரைப் பிறருடன் ஒப்பிட்டுப் பார்த்தல் என்பது முடியாத காரியமாயிருந்தது. தம்மில் தாம் ஒரு தனிரகமாக இருந்தார் அவர். அவர் வேறொரு வர்க்கத்தைச் சேர்ந்தவராக இருந்தார், அவர் இவ்வுலகக்காரர் அல்லர். வேறொரு உலகினின்றும் இறங்கி வந்த, குறிப்பிட்ட ஒரு காரியத்தின் பொருட்டு உயர்ந்த பூமியென்றினின்றும் அவதரித்த ஜோதி மூர்த்தி யாக இருந்தார் அவர். அவர் நீண்ட காலம் ஈண்டு தங்கியிருக்க மாட்டார் என்பதை நாம் தெரிந்து கொண்டிருக்கலாம்.

இத்தகைய மகானுடைய ஐனனத்தை முன்னிட்டு இயற்கையே இன்புறுகின்றது. வானுலகம் திறந்து, தேவர்கள் புகுத்துக் கீதங்கள் பாடுகின்றனர் என்பதில் வியப்பென்ன உள்ளது!

அவர் பிறந்த நாடு பாக்கியுடையது. அவர் காலத்திலேயே இப்புவியின்கண் வாழ்ந்தவர்கள் பாக்கியசாலிகள். அவரது அடிகளில் அமர்ந்த சிலரோ மும்மடங்கான பாக்கியம் பெற்றவர்கள்.

அருளின் அளப்பரும் பெருமை

கிருபையின் திறமையைத் பற்றிப் பல நால்கள் பல வாறு பேசுகின்றன. பகவான், தமது விஸ்வ ரூபத்தை அர்ச்சனன் காணும் திறமை பெறுவதற்காக, ஞானக்கண் கணக் கொடுத்தது அருளின் செயல் என்கிறது கீதை. காரணம் பற்றுத்தழும் கடவுளின் கருணையைப் பெறலாம் என்று புராணங்கள் கூறுகின்றன. ஜகை மாதை என்னும் இரு மூர்க்கர் ஸ்ரீ சைதன்யரது அருளால் நல்லோரானார் என வங்காள வைணவர் எழுதி வைத்துள்ளனர். பாவிகளாகிய உலக மக்கள் நல்ல கதியை அடையும் பொருட்டு இயேசுநார்தர் அவர்களுடைய பாவங்களைத் தாம் ஏற்றுச் சிலுவையில் உயிர் துறந்தார் என்று கிறிஸ்தவ மதம் பறையறைகின்றது. இவைகளையெல்லாம் கேட்டிருந்தும் ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ணரது வாழ்க்கையில் அருளின் செயல்களை யாம் கண்ணார்க் கண்ட பின்பே கிருபை உண்மையானதென்ற தெளிவும் உறுதியும் எழிடம் எழுந்தன.

ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ணர் தமது அந்திம காலத்தில் நோயால் வருந்தும்போது, ஒருநாள் தாம் கண்ட காட்சியைன்றைப் பற்றிப் பின்வருமாறு கூறினார்:- “எனது சூக்கும உடல் தால உடலை விட்டுப் பிரிந்து என்முன் உலாவிற்று; அதில் முதுகுப் பக்கம் முழுவதிலும் பல புளவைகள் தென்பட்டன. ஒரு பாவமும் அறியாத யான் அதன் காரணம் தெரியாது திகைத்தேன். அப்போது அம்பாள் தோன்றி, ‘பலவகைப் பாவங்களும் புரிந்தோர் உண்ணைத் தொட்டு வணங்குகின்றனர். நீ மனமிரங்கி அவர்களுடைய பாவங்களையெல்லாம் ஏற்றுக் கொள்கின்றனே. அடிக்கடி அவ்வாறு செய்ததன்பயனாக அவ்வுடல் அப்படியாயிற்று’ என்று காட்டி யருளினார். என் தொண்டைப் புளவைக்கும் காரணம் அதுவே என்றார். இன்னேரு சமயம் உடலில் வெண்குட்டம் உண்டான ஒருவன் குருதேவரை அடைந்து, ‘உமது ணையால் வெண்குட்டமுள்ள இடத்தை நீர் தடவுவீராயின் எனது நோய் தீர்ந்து விடும்’ என்று மனமுருக வேண்டினான். அவரும் இரக்கம் மிகுந்து, ‘அம்பிகையின் திருவளமானால் உன் பினி நீங்கட்டும்’ என்று சொல்லித் தடவி னார். அவனது நோய் மறைந்தது; ஆனால் அன்று முழுதும் கையில் பெரும் வலி உண்டாகி அவரை வருத்தியது. ‘அவனது நோய் தீர்ந்தது. அவனுக்குரிய துண்பம் இவ்வுடலைப் பற்றியது’ என்றார் குருதேவர். இவ்விரண்டு செயல்களிலிருந்தும்நாங்கள் அருளோ இன்ன தன்மைய தென்று அறிந்தோம்.

அன்னை சாரதாதேவியாரின் அருள்மொழிகள்

(R. இராமகிருஷ்ணன்)

ஆத்ம சாதனையைப் பற்றிய பொது விபரங்கள்

துறவிச் சீடரோருவர் அன்னையாருடன் ஆத்ம சாதனையைப் பற்றிய பொது விபரங்கள் சம்பந்தமாக நிகழ்த்திய தொடர்ந்த சம்பாஷணைகளின் குறிப்புகளாகும் இவை:

பிராணையாமம், யாத்திரை, குண்டலினி.

சீடர்: தாயே, யோகாசனம், பிராணையாமம், இவற்றை அப்பியசித்தல் நலம் தானே?

அன்னையார்: இவ்வப்பியாசங்களால் சித்திகள் கிட்டுகின்றன. இந்தச் சித்திகள் ஒரு மனிதனை மோக்ஷமார்க்கத்தினின்றும் தவறி விடுமாறு செய்கின்றன.

சீடர்: புண்ணிய கேஷத்திரம் ஒன்றிலிருந்து இன்னேன்றுக்காக யாத்திரை செய்து கொண்டே இருப்பது நலம்தானே?

அன்னையார்: குறிப்பிட்ட இடமொன்றில், மனம் அமைதி யுற்றிருக்குமானால், யாத்திரை செய்ய வேண்டிய அவசியமேயில்லை.

சீடர்: என்னால் தியானம் செய்ய முடிவதே இல்லை. தயை கூர்ந்து என்னுடைய குண்டலவினியை எழுப்பி விடுங்கள்.

அன்னையார்: காலக்கிரமத்தில் அது விழித்தெழும். ஜபமும் தியானமும் செய்வீராக, அது தானாகவே (முயற்சியின்றியே) விழிப்புற்று, எழாது. தொடர்ந்த தியானத்தால் மனம் வெகுவாக ஸ்திரப்பட்டுப் போகின்றது; அதன் பயனாகத் தியானத்தை விட்டுவிட வேண்டுமென்ற மன உணர்ச்சியை உமக்கு வராது. தியானம் புரிவதில் மனம் பிடித்தம் கொள்ளாமலிருக்கும் பொழுது, தியானம் புரிய

ஆத்மஜோதி

மாறு அதை வற்புறுத்தாதீர். அத்தகைய சந்தர்ப்பங்கள் ஏற்படும் பொழுது, நமஸ்காரம் செய்துவிட்டுத் தியானச னத்தினின்றும் எழுந்துவிடும். உண்மையான தியானம், சயமாகவும் தங்கு தடையின்றியும் எழும் இயல்பினதாம்.

மனச் சஞ்சலமும் ஜபமும்

சீடர்: தாயே, மனம் ஸ்திரப்படாமல் போவது ஏனே? நான் பகவானைப் பற்றிச் சிந்திக்க முயலும் பொழுது, மனம் மற்ற விஷயங்களில் பிரவிர்த்திப்பதைக் காண்கிறேன்.

அன்னையார்: இலெளகிக விஷயங்களில் மனம் பிரவிர்த்தித் தால் அது தவறாகும். ‘இலெளகிக விஷயங்கள் என்றால் பணம், குடும்பம் முதலியவற்றைக் குறிக்கும். ஆனால் நாம் எந்தத் தொழிலில் ஈடுபட்டுள்ளோமோ அந்தத் தொழி ஈப் பற்றி மனம் சிந்திப்பது இயல்போயாகும். தியானம் புரிவது கூடாது போன்ற ஜபம் புரிவீராக, ஜபத்தின் மூலம் சாக்ஷாத்காரம் கிட்டும். தியானம் புரிவதில் பிடித்தமுள்ள மனைநிலை ஏற்பட்டால், மிகவும் நல்லதாயிற்று, ஆனால் ஒருக்காலும் மனத்தைப் பலவந்தப் படுத்தித் தியானம் புரியாதீர்.

சாதனைக்கேற்ற இடம்

சீடர்: தனிமையான ஓரிடத்தில் இருந்து சாதனை புரிவதைக் காட்டிலும் மடத்திலோ அல்லது காசியிலோ இருந்து கொண்டு அவ்வாறு செய்வது சிறந்ததாகுமா?

அன்னையார்: ஹ்ரிஷிகேசம் போன்றதொரு தனிமையான இடத்தில் இருந்துகொண்டு கொஞ்சக் காலம் சாதனை புரிவீரானால், உமது மனம் பலமுற்றுள்ளதைக் காண்பீர். அதன் பின்னர் எச்சங்கத்திலேனும், அதனால் சிறிதளவேனும் பாதிக்கப்படாமல், வசிப்பது சாத்தியமாகும். இளங் செடியாக இருக்கும் பொழுது அதைச் சுற்றி வேலியமைக்க வேண்டும். ஆனால் அது வளர்ந்து விட்டால் பசுக்களும் வெள்ளாடுகளும் அதற்கு எவ்விதத் தங்கும் இழைப்பது முடியாது. தனிமையான இடத்தில் சாதனை புரிதல் வெகு அவசியமாகும். நீர் ஒளியை வேண்டும் பொழுதெல்லாம் அல்லது ஏதோ சந்தேகமோ கஷ்டமோ உமக்குச் சம்பவிக்கும் பொழுதெல்லாம் கண்களில் நீரைப் பெருக்கிக்கொண்டு

பகவானைப் பிரார்த்திப்பீராக. பகவானும் உம்மிடத்துள்ள எல்லா அசுததங்களையும் அகற்றுவார், உமது மனே வேத ஜீயை ஆற்றுவார், உமக்கு ஞான ஒளியையும் தருவார்.

வேலையும் சாதனையும்

சீடர்: சாதனை புரிவதற்கான சக்தியற்றவனையிருக்கின்றேன் நான். உங்களுடைய பாதங்களை நான் புகவிடமாகக் கொண்டு விட்டேன். எனது முன்னேற்றத்திற்கு அவசியமானதையெல்லாம் தயைகூர்ந்து செய்யுங்கள்.

கூப்பிய கைகளுடன் அன்னையார் குருதேவருக்குப் பிரார்த்தனை செய்யலானார். ‘உம்முடைய தியாக புத்தி யைக் குருதேவர் காப்பாராக!’ என்று அவர் கூறினார். மீண்டும் அவர் இவ்வாறு மொழிந்தார். ‘குருதேவர் உம் மைக் கவனித்து வருகின்றார், நீர் அச்சமுற வேண்டிய காரணமே இல்லை. குருதேவருடைய வேலையைச் செய்யும்; அத்துடன் கூட, சாதனையையும் பயின்று வருவீராக. சோம் பலான சிந்தனைகளை ஒதுக்கி வைப்பதற்கு வேலையானது உதவுகின்றது. செய்வதற்கு வேலை ஏதும் இன்றி ஒருவன் இருப்பானுகில் மனத்தில் அத்தகைய சிந்தனைகள் அவனாடாக வேகமாக எழுகின்றன.

ஆசனம், பிரானுயாமம், இவற்றின் பயிற்சி

சீடர்: எனது ஆரோக்கியத்தை நல்ல நிலையில் இருத்தும் நோக்கத்துடன் சிலதினங்களாக நான் யோகாசனம் பயின்று வருகின்றேன். உணவை ஜீரணிப்பதற்கும் பிரம்மசரியத் தை அப்பியசிப்பதற்கும் இவ்வாசனங்கள் உதவுகின்றன.

அன்னையார்: அதைப் பற்றிக் கொஞ்சம் ஜாக்கிரதையாக இரும். நீண்டகாலம் அத்தகைய பயிற்சிகளைத் தொடர்ந்து செய்தால் மனம், உடல் விஷயத்தில் கவனம் கொண்டுவிட. லாம். மேலும் அப்பயிற்சிகளை நீர் விட்டு விட்டாலும், அது உம்முடைய ஆரோக்கியத்தைப் பாதிக்கலாம். ஆகவே நீர் உம்முடைய சமயோசித புத்தியை உபயோகிக்க வேண்டும்.

சீடர்: தாயே, நல்ல ஜீரணம் ஏற்படுவதற்காக நான் ஜீந்து அல்லது பத்து நிமிஷ நேரமே அதை அப்பியசிக்கின்றேன்.

அன்னையார்: அது மிகவும் சரியாகும். உந்த அப்பியாசத் தையும்பயின்றுவிட்டுப் பின்னர் அதைக்கைவிட்டிராகில் அத வீல் இறுதியில் உமதுஆரோக்கியம் கேட்டுமென்பதனாலேயே நான் உம்மை எச்சரித்தேன். அன்பரே பகவத் சைதனனியத்தை நீர் சாக்ஷாத்கரிக்குமாறு நான் உம்மை ஆசிர்வதிக்கின்றேன்.

சீடர்: கொஞ்சம் பிராண்யாமத்தையும் கூட நான் அப்பியசிக்கின்றேன். நான் அதைத் தொடர்ந்து செய்யட்டுமா?

அன்னையார்: ஆம், கொஞ்சமாக அதைச் செய்து வரலாம். ஆவல் அளவு மீறிச் செய்து உமது மூளையும் நரம்புக்கூறும் கொதித்துப் போகுமாறு செய்து கொள்ள வேண்டாம். மனம் தானுகவே அமைதியறுமாகில், பின் பிராண்யாமம் எவ்வாறு அவசியமாகும்?

(ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ண விஜயம்)

~~~~~

எப்பொழுதும் தன்னம்பிக்கையை வளர்த்துங்கள். தீரச் சிறுவர்களே! நீங்கள் அரும்பெருங் காரியங்களைச் செய்யப் பிறந்தவர்கள் என்று நம்புங்கள். உண்மையில் நீங்கள் என் குழந்தைகளானால் யாதொன்றுக்கும் அஞ்சமாட்டர்கள். சிங்க ஏறுகளை ஒத்திருப்பீர்கள். இந்தியாவை மட்டுமன்று உலகம் முழுவதையும் நாம் எழுப்பியாக வேண்டும்.

மனிதனுடைய மனேசக்தியைத் தனவயப் படுத்திப் பயன்படத்தக்க துறையில் அதைச் செலுத்துவதே கல்வி எனப்படும். ஒழுக்கமளிப்பது, மனேவலிமை தருவது, புத்தியை விசாலிக்கச் செய்வது, ஒருவளைத் தன் வலிமை கொண்டு தன்னம்பிக்கையுட னிருக்கச் செய்வது, ஆகிய இவையளிக்கும் கல்வியே நமக்குத் தேவை. பிரம்மச்சரியம், சிரத்தை, தன்னம்பிக்கை இவைகளை அடிப்படையாகக் கொண்டு கல்வி அளிக்கப்பட வேண்டும்.

- விவேகானந்தர்.

குடும்ப மிடிதீர் பொருள் கோரி குவலய இருளகல அருள்பெற்ற அற்புதம்.

[கவிபோகி சுத்தானந்த பாரதியாரின் பாரத சக்தி மகா காவியத்திலிருந்து]

வழக்கறிஞராந்தந்தை மரணத்தின்பின் குடும்ப வருத்தத்தாலே உழக்குற்றுப் பசிகவலை அமைதியினை உண்ணும் போதருமைச்சீடன். “கீழக்குற்ற ஓளியென்னக் கிளர்ந்த குரு தேவாவென் கேட்டிரப் பழக்குற்ற உன்வாக்காற் பரசக்தி பரிந்தருளவேன்” டென்ருனே.

“இவ்வாறு கேட்குமியல்பெணக்கிலை நீயேகேள்” என்ன ஹுமஸன் முன்வாறு ஜ்யகாளி சந்திதியில் முழுந்தாலோப் பணிந்து தன்னை எவ்வாறு வறுதையிடர் செய்கிற தென்றியம்பிடவுமியலா ஞானச் செவ்வாயினின்றுந்தச் சிந்தனையே வரவில்லை செய்ததென்னே!

“அன்பினை மிகவுந் தாராய்! அறிவொளி தூண்டிமாய்த துன்பினைத்தோராய்; சக்தி, சுதந்தரச் செல்வமீவாய்! இன்பந்தினின்பமாகும் இடையருத் தியானமீவாய்; உன்பரமென்று வாழும் உறுதியை நல்குவாயே!”

என்னையானறிந்து மன்னில் இலகுயிர்க்குமிராய் நிற்கும் உன்னையானறிந்துன்னூடல் உலகையானறிந் துன்சக்தி தன்னையான் அடைந்துன் இச்சை தாங்கிடுந் தொண்டனுக் கூன்னுயிர்க் குதவிசெய்யும் வாழ்வை நீயருங்கவாயே!

கற்பக நிழலீச்சார்ந்தும் காஞ்சிரங்காய்கேபாரோ? அற்பமாங் கீரவேண்டி அரசினை யிறறஞ்சவாரோ? கற்பனைச் செல்வம் வேண்டிக் கடவுளைத் தொடருவாரோ? சிற்பரஞ்சோதி யின்பஞ் செறிந்திட நோற்குந்தாயர்?

உட்கினேன் வறுமையாலே என்னினும், உன்னைவேண்ட வெட்கினேன்; குடும்பமெல்லாம் விடுத்தனன் உனக்கேயென்று மட்பொருள் வெறுத்த ஞானமனியினைப் பார்த்து நாதன் “நட்புள தெய்வத் தொண்டர் நலிந்திடமாட்டார்” என்றுள்.

“மற்செறுன்றும் வேண்டேன் உன் மனமேயென்றன் மனமாகி வாழுந்திடவே மனது வைத்தேன். பற்செறுன்றும் வேண்டேனிப்பாரில் வந்த பயணைல்லாம் பரம் பொருளையறிந்துதூய

நற்குருண்டும் நல்லடியார் உறவும் ஒன்றே
நான்றிந்து கொண்டேவின்நாளில் ஜயா,
முற்றினப்ப பெருக்கே, யென்மோகந்தீ
முன்னிற்குங் குருவேயுன்னிருதாஸ்போற்றி!'

என்றிறைஞ்சிடும் அன்பன் இதயத்தில்,
வன்றவக் குரு சக்தியை வார்த்தீ'தினி
ஒன்றுமே குறையில்லை விவேகத்தாஸ்
வென்றுவலகை விளங்'கௌக் கூறினான்.

கோணேசர் ஆலயக் கும்பாபிஷேகம்

கோணேசர் ஆலய கும்பாபிஷேகம் 3-4-63ல்
நடைபெறவிருக்கிறது.

கட்டிடக் குறை வேலைகளை முடிக்கவும் கும்பாபிஷேகம்
செய்யவும் சுமார் முப்பதினாறிரம் ரூபா தேவைப்படுகிறது
அனுப்புவோர்

திரு. சி. ஆறுமுகநாதன், தபால் பெட்டி இல. 9, திருக்
கோணமலை என்ற முகவரிக்கு அனுப்ப வேண்டும்.

யந்திர ஸ்தாபனத்துக்கு பவுன், வெள்ளி அனுப்புவோர்
களும், தனியாக யாகஸ்காரப் பொறுப்பேற்றுச் செய்ய
விரும்புவோர்களும்

புலவர் வை. சோமாஸ்கந்தர், 339, பெருந் தெரு திருக்
கோணமலை என்ற முகவரிக்குத் தொடர்பு கொள்ள வேண்டும்.

திருக்கோணேஸ்வர வரலாறுகள், சரித்திர சம்பந்தமான
குறிப்புகள், கல்வெட்டுகள் வைத்திருப்போர்

பண்டிதர் ஆ. வடிவேஸ், 15, வித்தியாலயம் ஒழுங்கை,
திருக்கோணமலை என்ற முகவரிக்குத் தொடர்பு கொள்ள
வேண்டும்.

கோணேசர் ஆலய கும்பாபிஷேக
மிரசாரர் குழு.

திருவடித் தீசை

(அ. ஸ்ரீவிவாஸாசாரியார்)

ஏறக்குறைய ஒரு திங்கள் கழிந்த பின்னர், நரேந்திர
நாதர் தனிமையாக இரண்டாமுறை குருதேவரைக் காணச்
சென்றனர். இம் முறை இருவரும் தலைக்கூடிய ஞான்று
நிகழ்ந்த நலஞ்சான்ற செயல்களை நரேந்திரர் நவின்றவாறே
வரைக்குதும் :— “அவர் தனிமையாய் ஒருசிறு கட்டிலின் மீது
அமர்ந்திருக்கக் கண்டேன். என்னைக் காண மகிழ்ந்து ஆர்வத்
தோடும் அருகழைத்துக் கட்டிலில் ஒரு மருங்கில் என்னை உட்
காரச் செய்தனர். ஆனால் மறுகணம் அவர் தமது உள்ளத்
துத் தோன்றிய ஓர் உணர்ச்சியின் வயப்பட்டிருப்பதையான்
கண்டேன். தமக்குள் ஏதோ முனு முனுத்துக் கொண்டு
என்மீது பதிவைத்த கண்களோடு அவர் என்மருங்கு மெல்ல
நெருங்கினார். முதன் முறை இயற்றியதே போன்று ஏதேனும்
புதுமையான செயலைச் செய்வர் போலும் என்று என்னை
னேன். ஆனால் இமைத்து விழிக்குமுன் அவர் என்னை மெத்த
வும் அணுகித் தமது வலது திருவடியை என் உடவின்மீது
ஊன்றினார். திருவடி தீண்டப் பெறுதலும், என்னுள்ளே
புத்தம் புதியதோர் அனுபவம் உண்டாயிற்று. விழித்தி
ருக்குப்போதே, சுவர்களும் அறையின்கண் உள்ள ஒவ்
வொரு பொருளும் யாதுமின்றி மறைந்தன. யான் எனும்
உணர்ச்சியும் அண்ட முழுமையின் உண்மையும், எதனையும்
விழுங்கும் இறும்புது சான்றவறும் பாழின்கட்டுகுந்து ஒரு
மித்து விடும்போலத் தோன்றின! யான் பேரச்சமெய்தி
யானெனும் உணர்ச்சியையே இழக்க நிற்றலின் உயிரிழக்கும்
தறுவாயில் நிற்பதாக நினைந்தேன். என்னையே யான்
அடக்கிலாது, ‘எற்கு யாது இழைப்பான் நின்றீர்? எனது
இல்லத்தில் இருமுதுகுரவரும் உளரால்!’ என்று சூச்சலிட்
டேன். இதனைக் கண்டு நகுதலுற்று, அவர் தமது கையை
எனது நெஞ்சகத்திற்கு நேரே அதனைத் தொடாது தடவு
தல்போல் அசைத்து, ‘சரி, இப்பொழுது இவ்வாறே கிடக்க.
அனைத்தும் காலத்தால் வந்தெய்தும்!’ என்று மொழிந்
தார். அது என்ன விந்தையோ அறியேன்; அம்மொழியை
அவர் உரைத்து முடிந்ததும், யான் எய்திய புதுமையான
அனுபவமும். மறையலாயிற்று. யான் முன்னிருந்த வண்

ணமே இருக்க, அறைக்கு உள்ளும் புறமும் உள்ள பொருள் களும் கிடந்த வண்ணமே கிடப்பக் கண்டேன்.

“யான் இதனை ஒதுதற்குச் செல்லும் கால அளவினும் கருங்கிய பொழுதில் அனைத்தும் நிகழ்ந்ததெனினும், அந் நிகழ்ச்சியால் எனது உள்ளம் முழுதும் மாறுபாட்டையலா யிற்று. பெருவியப்பெய்தி, இவ்வியத்தகும் மானிடர் விரும்பி யாங்கே வருவதும்போவதுமாயிருந்த இவ்வனுபவம் யாதோ என்று நினைக்கலானேன். ஒருக்கால் அது பிறருள்ளத்தை வயப்படுத்தும் தொழில் முறைகளுள் ஒன்றே என்று ஐயுற் றேன். ஆனால் அத்தொழில்பயன்பெறுவதுவலியிலாரது உள்ள தன் கண்ணேயே ஆகலானும், யானும் அத்தகைய நெஞ்சினாலை காது அதற்கு எதிராகத் திண்ணிய மனமுடையேனுகவே என்னை மதித்து வருதலானும், அதுவும் அத்துணைப் பொருத்தமுள்ளதாகத் தோன்றவில்லை. அன்றியும் திண்ணிய நெஞ்சுடையார் ஒருவர்க்கு எனது உள்ளத்தை அதுவரை யான் அடிமைப் படுத்தியதும் இன்று அம்மட்டோ! அவரை அத்தகையராகக் கருதாது ஒரு துறைப் பித்தேறிய உன்மத்தரென்றலவோ யான் நினைத் திருந்தேன், ஆக, யான் சடுதியில் அடைந்த மாறுபாட்டின் ஏதுதான் யாதோ என்று திகைத்தேன். ஒரு முடிபுங் காணுது உழன்றேன். இப்பிசியினை ஓர முடியாது விடுதலே நலம் என்று நினைந்தேன். ஆயினும் இஃதே போல அவர் இனியொருமுறையும் வயப்படுத்த இடங்கொடாது விழிப்போடிருத்தல் வேண்டும் என்னும் உறுதியுடையனாலேன்.

“மறுகணம் என்னைய மனத்திட்ப முடையானை என்னிய அளவானே மாற்றவல்ல மனிதரைப் பித்தரெனக் கருதுதல் யாங்களும் பொருந்தும் என்று உன்னத் தலைப் பட்டேன். ஆயினும் யான் முதன்முறை அவரைத் தலைக் கூடியபோது அவர் பொழிந்த உரைமாரியினை உள்ளுவேகைகில் எவரும் அவரைப்பற்றி எய்துதற்குரிய முடிபு பித்தரென்பதொன்றே யன்றே? ஆனால் அவர் மானுட வடிவிற் போந்த இறைவனுகிலோ அம் முடிபு இயைபுருது; எனினும் அத்தகைய அவதார புருடர்க்கும் இவர்க்கும் வெகு தொலையன்றே? என்று இருவழியானும் முரண்படச் சிந்தித்து, யான் எய்திய அனுபவத்தின் உண்மையியலையும் வெளிப் பார்வைக்குச் சேய்போன்ற தூய்மையையும் எளிமையும் உடைய இம்மேத்தகையாரின் உண்மை நிலையிடம் விடுவது மனம், வாக்கு, காயம் என்ற முன்றிலும் எல்லா இடங்களிலும். சந்தர்ப்பங்களிலும் பரிசுத்தமாக இருப்பது. புறத்தூய்மை மாத்திரம் போதாது. பரிசுத்தமில்லா எண்ணங்கள், பரிசுத்தமில்லாச் செய்கை களைப் போலவே கெட்டதை விளைவிக்கக் கூடியன. பிரம்மச்சாரியாக இருக்க விரும்புகிறவன், தான் எண்ணும் எண்ணங்களிலும், பேசும் வார்த்தைகளிலும், செய்யும் காரியங்களிலும் தூய்மையுடையவுகை இருக்கவேண்டும்.

— விவேகானந்தர்.

ஜெயும் அறியவொன்றை மனங்கலங்கினேன். எதனையும் நுணுகியாராய்ந்து முடிபு கூறவல்ல எனது அறிவு முன் னின்ற பொருளினை உள்ளவாற்றிய இயலாமை பற்றி இன்னதே தோல்வியை எய்தித் தலை கவித்தந்தது. ஆயினும் எவ்வாற்றுனும் இவ் அரும் பொருளினை அளவிட்டறிவல் என உறுதி கொண்டேன்.

இத்தகைய எண்ணங்கள் அந்நாள் முழுதும் என்உள்ளத்தே அகலாது உறைந்தன. ஆனால் அவரோ இந்திகழ்ச்சிக்குப் பின் பிறிதொரு மனிதர்போல் ஒழுகுவாராய், முந்திய முறையில் நடந்ததுபோல் என்னுடன் பேரன்போடும் முதிர்ந்த பழையோடும் உறவாடி வருவாராயினர். நெடுங்காலம் பிரிந்துபோய்ப் பின்னர்க்கூடிய பழைய நண்பன் மாட்டு ஒருவன் ஒழுகுவதேபோல் என்பால் அவர் ஒழுகி வந்தார். என்னை அகனமர்ந்து வரவேற்று இயன்றவாறு பல வகையானும் எனது நலத்தினைப் பேணிவந்தும், உள்ளம் அமைதியுரை போலத் தோன்றினார். காணவரியபெருங்காதலை என்மாட்டு அவர் செலுத்தி வரவர, அது மேலும் மேலும் எனது கவனத்தையும் அவர்பால் இழுப்பதாயிற்று. இறுதியில் பகற்பொழுது சென்று அந்திப்பொழுது அணுகுவதை யறிந்து, யான் அவரொடும் பிரிவதற்கு விடையை அவாவி நின்றேன். இம்மொழி கேட்டலும் அவர் மிகுதியும் மெய்தளர்ந்தாற்போற் றேன்றினராக, யான் ஒல்லையில் இசைவு வாய்த்ததும் அவன் செல்வதாக வாக்களித்த பின்னரே என்னைப் பிரிவதற்கு ஒருப்பட்டனர்.

~~~~~

“பிரம்மச்சாரியம் என்பது மனம், வாக்கு, காயம் என்ற முன்றிலும் எல்லா இடங்களிலும். சந்தர்ப்பங்களிலும் பரிசுத்தமாக இருப்பது. புறத்தூய்மை மாத்திரம் போதாது. பரிசுத்தமில்லா எண்ணங்கள், பரிசுத்தமில்லாச் செய்கைகளைப் போலவே கெட்டதை விளைவிக்கக் கூடியன. பிரம்மச்சாரியாக இருக்க விரும்புகிறவன், தான் எண்ணும் எண்ணங்களிலும், பேசும் வார்த்தைகளிலும், செய்யும் காரியங்களிலும் தூய்மையுடையவுகை இருக்கவேண்டும்.

அமரநாத யாத்திரைக்குப் பின்

(திரு. S. V. வரதராஜ ஐயங்கார)

அமரநாத யாத்திரையில் அப்பனு சிவபெருமானைத் தரிசித்து வந்ததிலிருந்து சவாமிகள் (விவேகானந்தர்) அன்னையான உமாதேவீயைத் தியானத்தில் தரிசிப்பதும் தச்சினேஸ்வரத்தில் தாண்டவமா ஹெந் தாயை - அகிலாண்ட கோடிப் பிரமாண்ட நாயகியை அநுவரதம் துதிப்பதுமாக விருந்தார். அடிக்கடி சாமப்பிரசாத் என்னும் பக்த சிகாமணியருளிய ‘தேவி ஸ்தோத்திர’ ததை சவாமிகள் திவ்யமாகக் கானம் பண்ணுவதுண்டு. இக்காலங்களில் மோன நிலையையே பெரி தும் வகித்திருந்தார். முஸ்போல அவர் தமது சிஷ்யைகளுடன் அதி கம் பேசுவதில்லை. அவருடைய சித்தம் பெரிதும் சூக்ஷ்மத்திலேயே பிரவேசித்திருந்தது. மாலை நேரங்களில் ஸ்ரீநகருக் கருகாமையிலுள்ள நதியில் படகேறி அக்கரையை யெய்தி ஏகாந்தமான இடத்தில் வீற றிருந்து நிஷ்டையிற் கூடி அருட்தாயை ஆனந்தானுபவத்தால் தரி சித்து ‘ஜெகதீஸ்வரி! என்னை நீ விரைவில் அழைத்துக் கொள்’ என் றிரந்து தாம் நிலைநிறுத்தற்குரிய மத உத்தாரண வேலைக்காக அன்னையிடத்தில் ஆசிபெற்று மீவார்ப் இந் நாட்களில் அவரிடம் அனு தினமும் உபதேசம் பெறவந்த புதிய பக்தரான பிரம்ம சமாஜ வைத்திய ரொருவருக்கே யன்றிச் சவாமிகள் வேறெவருக்கும் உபதேசம் செய்ததே இல்லை. வரவர அவர் அதிக உக்ர மூர்த்தியா யிருந்தார். சில வார்த்தைகள் கூட அவர் பேசியதில்லை. இத்தன் மையைத்தான் யோகிகள் ‘குலகுண்டனி’யில் ஜாக்கிரமென்று கூறு வார்கள். ஒரு சமயம் சவாமிகள் தியானத்திலிருந்து திடீரென வெளிப்பட்டு அவசரமாய் எழுதுகோலை எடுத்து ‘ஜெகண்மாதா காளி தேவி’ என்று தலையங்கமிட்டு அழுவமான ஆங்கிலக் கவியொன்றை யியற்றி யருளினார். இதுவே இன்றும் பெரிய ஞானப்பிரகாச தரங்க மென்று அவருடைய அடியார்களால் போற்றப்படுவது. இக்கவியின் கடைசிப் பதத்தை விரைந்து முடித்ததும், எழுதுகோல் அவர் கையினின்றும் நமுவியது; அவர் அப்படியே தரையில் சார்ந்து பாவ சமா தியிற் சேர்ந்தார்.

அமரநாதத்திலிருந்து சவாமிகள் திரும்பிய பின்னர், அவருடைய நிலைமையைக் கண்டு சிஷ்ய கோஷ்டிகள் அஞ்சினர். தலையில் தீப்பிடித் தவன் எவ்வாறு தண்ணீரைத் தேடியலைவானே அது போல சவாமி கள் “தாயே! தாயே!” என்று காளிதேவியைத் தோத்தரிக்கலானார். பரவசராகி “காலாந்தகியாய், பக்தர் மனதைக் கொள்ளை கொள்

ஞம் பாகீரதியாய், சக்தியாய் விளங்குகிறான் ஸ்வரி’’ என்றும், “நீ என்னை வாள்கொண்டு வீசினைஹும் நான் உனது சரஞ்சா விந்தங்களை விடவே மாட்டேன்’’ என்றும், “சுகமடைவதையே நோக்கமாக உள்ள மக்களெல்லாம், மானிலத்தில் பாவங்களை யியற்றவே பிறந்தவர்களா வர்; கஷ்டத்தைத் தேடித் துன்பத்தை யனுபவிப்பவர்களே பரம சுகத்தை யடைவோராவர்; அப்பேர்ப்பட்ட மகான்களுக்குச் சித்திர வதையிலும் பிரம்மானந்த மேற்படும்; நாம் பயங்கர ஸ்வருபத்தை காமக்ரோத பயந்திர உபாசிப்போம்’’ என்றும், சவாமிகள் கண்மாரி பெய்து பேசுவார். சில சமயம் அவர், ‘‘தேவியைச் சித்த தின மில்லாமல் தீமையிலும் பயங்கரத்திலும், துக்கத்திலும் சர்வநாசத்தி லும் பஜியுங்கள்; அஃதே பேரின்பத்தை நல்கும்’’ என்றியம்புவார்; ‘‘அறிவிலிகள், ‘தாயே! உன்னுடைய திருமேனியில் ஓர் மாலையைச் சாத்தி, பயத்தோடு திரும்பி உன்னைக் காருண்யருபியென்று ஸ்தோத் திரம் செய்கிறார்கள்’’ என்று பழிப்பார். பயங்கரானுபத்தை பக்தி செய் வதனுலேயே பயங்கராசங்குத்திரயங்கள் நகிக்கப் பேரின்ப நிலையைய் துலவாம் மரணத்தைத்தியானியுங்கள்; இயமை வாழ்த்துங்கள்; பயங்கரத்தைப்போற்றுங்கள். தேவியேபிரம்மமாய் விளங்குகிறான்! அவருடைய சாபமும் அன்பினால் அனுக்கிரகமாகிவிடும்; மன மே ஒரு பெரிய சுகுகாடாக வேண்டும்; அகந்தையும், தன்னலமே நாடுந்தன் மையும் ஆசைகளும் அச் சமசானத்தில் சாம்பராக வேண்டும்; அப் பொழுதுதான் ஜெகதீஸ்வரி பிரத்யக்ஷமாவாள்’’ எனப் பெருமிதமுடன் பேசா நிற்பார். இந்தக் காலமுழுதும் எந்நேரமும் அவர் காளி தேவியைப் போற்றியவன்னை மிருந்தார். ‘‘தேவியையே ஜெகத் தை ஆட்டுவிப்பவள்; அவளிடத்தில் பக்தி செலுத்த அச்சமென்பது சிறிதும் வேண்டியதில்லை. அவருடைய பக்தர்கள் அஞ்சலொழுந்து சிம்மங்களாகி விடுவார். அவர்களுடைய நடையின் அதிர்ச்சியால் அண்ட கோளகைகளெல்லாம் துளியாய்ப் பறக்கும். தேவிக்கு உங்களிடத்தில் தயையுண்டாமாறு நடந்து கொள்ளுங்கள்; அவளே சர்வ சக்தை யென்பதை மறவாதீர்கள்’’ என்னுமிது போன்ற உபதேசங்களை அவர் புரியுங்கால் சிஷ்ய கோடிகள் சிரத்தையுடன் சிரவண்டு செய்வார்கள்.

இவ்விதம் காளிதேவியின் தியான வயப்பட்ட சவாமிகள் செப் பெட்மபர் மாதம் 30ந்வ தமது சிஷ்யைகளிலொருவரும் தம்மைப்பின் தொடரலாகாதெனக் கண்டிப்பாய் ஆக்ஞாபித்து விட்டு, ‘‘வண்ண அருவிகள் வளமுடன் பாயும் கீர்பவானி யென்னும் ஏகாந்த ஸ்தலத் தை யெய்தினார்; சென்றவர் அக்கோபர் மாதம் 6ந்வ தான் மீண்டும் ஸ்ரீ நகருக்கு வந்தார். அந்த கீர்பவானி தேவியின் சன்னிதா னத்தில் சவாமிகள் ஹோமம் வளர்த்து, கீர்ம, அன்னம், வாதுமை, முதலியவற்றை நெவேத்தியம் செய்து வழிபட்டார். தேவியிடத்தில் எழுந்த பக்தியால் சவாமிகள் ‘‘தாயே!

“ஒளிமருவு நினதுதிரு வருளனுத் துணையேனும்
உற்றிடிற் சிறு துரும்பும்
உலகம் படைத்தன் முதல் முத்தொழி லியற்றுமென
உயர் மறைக னோரா நந்தம்
தெளிவுற முழக்கவது கேட்டுநின் றிருவடித்
தியானமில் ஸாம் ஸவமே
சிறுதெய்வ நெறிசெல்லு மாளிடப் பேய்கள்பாற்
செல்லாமை யெற்க ருளுவாய்”

என்று தோத்தரித்து வணங்கினார். விசேஷ சாதனமாக ஒவ் வொருநாட் காலையிலுக் ஓர் பிராம்மணச் சிறுமியை உமா குமாரி யாகப் பாவித்துப் போற்றினார். பயங்கரமான பல ஹட்யோக சாதனங்கள் அவருக்கு அந்த சேஷ்த்திராத்தில் சித்திக்கலாயின. இங்ஙனம் ஜந்து நாட்கள் கஷ்டரபவாணியிற் கழிந்தபின் கவாமிகள் ஸ்ரீநகரை யடைந்தார். அவர் ஏதோ தில்ய தேகியாய் பிரம்ம தேஜஸ்டன் விளங் குவதைக் கண்டு சிஷ்ய கோடிகள் அதிசயித்தார்கள்.

கஷ்டரபவாணி ஆலயத்தின் பல பாகங்கள் முகமமதியப் படையெடுப்பால் தகர்க்கப் பட்டிருப் படைத்தகண்டு அவர் மனந்தாளாது சீற்றங் கொண்டு ‘இத்துணை தூரம் இந்த மூட சனங்கள் தங்கள் கோயிலைப் பிறர் இடித்துத் தகர்க்க எப்படிப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள்? நான் அந்தக் காலத்தில் இருந்திருப்பேனுயின் இவ்வாறு நடக்க விட்டிருப்பேனு? என்னுயிர் போமளவும் இந்த சேஷ்த்திரத்தைக் காக்க ஒருகை பார்த்தேயிருப்பேன்’ என்று தமக்குள் எண்ணிக் கொண்டிருக்கையில், பவானி சங்கரி அசரீரியாக “குழந்தாய்! என்னை நம்பாதவர்கள் ஆலயத்தினுட்புக்கு விக்ரஹத்தைக்கூட தூள் தூளாக்கினாலும் நான் இல்லாமற் போய் விடுவேனே? அதனால் எனக்கு உன்னிடமுள்ள அன்பு குறையுமா? உனக்கு என்னிடத்தேயுள்ள பக்திதான் போமா? கவலையொழி! அபிமானத்தை விடு’ என்றஞ்சினன். கவாமிகள் கஷ்டரபவாணி யிலி ருந்து ஸ்ரீநகரை யடைந்ததும் இதுபோன்ற தமது தீர்த்தாடன அனுபவங்களைச் சிஷ்யைகளிடம் புகன்று என்னையின் அருட்திறத்தையுன்னி உவகை பூத்தார். அவர் வேலூர் மடத்தை அமைப்பதற்குச் சாஸ்வத நிதியாக வைத்திருந்த பொருளைக் கொண்டு கஷ்டரபவாணி கோயிலைச் சீர்ணேத்தாரனாஞ் செய்ய எண்ணியக்கால், பவானி சங்கரி ‘அப்பா! எனக்குப் புதியதொரு கோயில் வேண்டியிருந்தால், நான் ஆயிரக் கண்க்கான கோயில்களை அடையக்கூடும். இதே இடத்தில் ஏழு கூட கோபுரங்களமைந்த ஓர் சுவர் ணமயமான ஆலயத்தை நான் இச்சாமாத்திரத்தில் உண்டாக்கிவிடுவேன்’ எனலும் கவாமிகள் அடக்கமாய்த் தேவியின் திருத்தாள்களைத் தியாளித்த வண்ணமிருந்து விட்டார்.

தெய்வத் தன்மையும் மனிதத் தன்மையும்

உலக மக்கட்கு ஞானச் சுடர்களை மிலிர்ந்து ஞான விழிப்பை யுண்டுபண்ணியும், ஞான நெறிகளைத் தெளிவாகக் காட்டியும் த மது வாழ்க்கையாலும் உபதேசங்களாலும் ஞான உலக உண்மைகளை விளக்கியும் போந்த பெருங் குரவர்களது வாழ்க்கைச் சரிதங்கள் பல நமது பரதமா நாட்டில் பொன்னே போற் போற்றி எழுதி வைக்கப்பட்டுள்ளன; ஆயினும் ஒவ்வொரு சரிதத்தினும் இருந்திருக்கவேண்டியதும் பிறர்க்கு மிக்க பயன் தரக்கூடியதுமான சாதன வாழ்க்கைப் பகுதி பொதுவாக மிகச் சுருங்கிய அளவினதாகவும், ஏறக் குறைய இல்லையென்றே தோன்றும்படிக்கும் வரையப்பட்டுள்ளது ஒரு பெருங் குறையே என்பதை எவரும் மறுக்கமுடியாது. உலகத்துள்ள சாதாரண மக்கட்கு ஞான நெறியும் ஞான முயற்சியும் இத்தன்மையை என்பதை நேரில் எடுத்துக் காட்டுவதற்கெனவே தோன்றியுள்ள பெரியார்களது வாழ்க்கையில் சாதனம் பழகும் அவசியம் ஏற்படவேயில்லை என்று கூறுதல் அறிவிற்குப் பொருத்தமானதாகாது. அப்பெரியார்கள் பிறக்கும் பொழுதே மாயையை வென்றவராய் சாதனம் பழகும் அவசியத்தை உணராதவராய்த் தோன்றி னர் என்னில், அன்னர், ஐம்பொறிகளை அவித்தற்கிம் அகங்காரத்தை மாய்த்தற்கும் மக்களிற் பெரும்பாலார் படும் உரைத்தற்கரிய அரும் பெரும்பாட்டை ஒரு சிறிதும் அறியாதவராகியும் அக்காரணத்தால் அவர்கட்குப் பொருத்தமான உதவியைப் புரியும் ஆற்றலில்லாதவராயும் போவார்; அப்போது அவர்களது பிறவியின் நோக்கமே நிறைவேறுதொழி கின்றது. பிறவியிலேயே, தம்மினும் பெரிதும் வேறுபட்டவராகக் காணப்படுவாரை மக்கள் தாம் பின்பற்றுதற்குரியாராக நினையார். அன்றியும், உத்தம குரவரென அனைவராலும் வணங்கப்படும் பெரியார்கள் தமது பாடல்களிலும், மனதை அடக்க முடியாத போது அனுபவித்த பெருந்துயரத்தை நன்கு சித்திரித்து எழுதி வைத்துள்ளார்கள்; சில பெரியார்கள் தமது வாழ்க்கையில் மெய்ந்தெறியினின்றும் வழுவிச் சிற்றின்பப்படுகுழிகளில் சிறிது காலம் வீழ்ந்து தாம் அல்ல வூற்றதையும், பின்னர் மிக வருந்தி நன்னென்றியில் நிலையாக நின்றதையும் உள்ளவாறே பாடல்களில் ஒப்புக்கொண்டுள்ளன

னர்; பெரியார்களைவரும் ஞான சாதனங்களைப் பழகியுள்ளனர் என்பதும் ஒரு சிறிதே சரிதங்களினின்றும் புலனுகின்றது இந்திலையில், அவர்களது சாதன வாழ்க்கையைப்பற்றி நம் முன்னேர்கள் எழுதிவையாததற்குக் காரணம், மனிதத் தன்மைக்குரிய குறைகளை அவர்களிடத்துக்காணினும் அவைகளைக் கூறுதல் பாகவத அபசாரம் [அடியார்களைப் பழித்தல்] என்னும் பெருங்குற்றத்திற்கு உடலாகும் என்ற மேன்மையான கருத்தே போலும்; அன்றேல், அப்பெரியார்களது தெய்வத் தன்மையையும் தெய்விக ஆற்றலையும் அற்புதச் செயல்களையும் மட்டும் கூறுவதினால் பலர் அவைகளில் எளிதே ஈடுபட்டு, அவர்களைப் புகலாகப் பற்றிக் கடைத்தேறக்கூடும் என்னும் நன்னேக்கம் போலும். எக்காரணமாயினும் ஆகுச, மனித இயல்பிற்குரிய வழுவொன்றுமில்லாத தெய்வப் பிறப் பின்ரை மக்கள் தம்மினத்தாராக எண்ணர்; அவர்களோடு நெருங்கிப் பழக மாட்டாது வெகு தொலையில் நிற்பார்; அவர்களைப் பின்பற்றுவது இயலாததென்றே ஆரம்பத்திலே அம்முயற்சியைக் கைவிடுவர். இத்தகைய எண்ணங்களை ஓழித்தற்கொவே அவதாரபுருடராகிய ஸ்ரோமர், தம்மைப் பிறர் [இருடியர்] நாராயணரது அவதாரமென்று கூறும்போது ‘என்ன யான் மனிதனாகவும் தசரத குமாரனாகவும் நினைக்கிறேன்’ என்று கூறியும், பெரும்பாலும் தமது தெய்வத் தன்மையை மறைத்து மனிதனாக நடித்தும் வந்தார்; ஸ்ரீ கிருஷ்ணரும் ‘நான் உங்கட்குப் பந்துவாகவே பிறந்தேன்’ என்று கூறியும், சாதாரண மனிதனைப்போல அருச்சனங்களுடே கொழுமை கொண்டும் தேரோட்டியும், தூது போயும், பல ரோடும் நெருங்கி உறவாடியும் பிறர் தம்மோடு கலந்து பரிமாறுவதற்குரியவேடம் தாங்கி நின்றார். உண்மையை உரைக்குங்கால், தெய்விகப் புருடர்களது வாழ்க்கையில் தெய்வத் தன்மையும் மனிதத் தன்மையும் பரவியிருப்பதாகவேகாணப்படுகின்றன; ஆதலின் அவர்களது சரிதங்களை எழுதி வைப்போர் அவ்விரு பகுதிகளையும் ஆராய்ந்து, உள்ளவற்றையெல்லாம் உள்ளவாடே எடுத்துக்கூற அக்காலத்தினர்க்கும் பிற்காலத்தினர்க்கும் பெரு நன்மையளிக்கக் கூடியதாகும். இக்கொள்கையினைப் பின்பற்ற, ஸ்ரீ ராம கிருஷ்ண தேவரது வாழ்க்கைச் சரிதம் பலவகையான சான்றுகளைத் துணைக்கொண்டும், உண்மை நிகழ்ச்சிகளை ஆராய்ச்சி வாயிலாகப் படைத்தெடுத்தும், உள்ளதை உள்ளபடியே கூறும் முறையைப் பின்பற்றியும், பலரால் பல சமயங்களில் சோதனைக்குட்படுத்தப்பட்டும், இயன்ற மட்டில் விரிவாகவும், சரித ஆராய்ச்சி முறையினை அறிந்தவர்களான சீடர்களால் எழுதி

‘சிதாகாச கீதை’

— சத்துரு நித்யானந்த பகவான் —
[மொழி பெயர்ப்பு. ஸ்ரீ கிருஷ்ணந்த பாபா]

முன் இதழ் தெடர்ச்சி.....

13. தங்கப் பாத்திரத்தில் சமைத்த ஆகாரத்தை நாய் சாப் பிடுகிறது. மன் பாண்டத்தில் சமைத்த உணவையும் அது உட்கொள்ளுகிறது.

14. குரிய பிரகாசமானது சமுத்திரத்திலிருக்கும் உப்பு நீரி லும் மலை உச்சியில் குளத்திலிருக்கும் தெளிவான தண்ணீரி லும் பிரதிபலிக்கின்றது. இதை நாம் புறக் கண்ணால் பார்ப் பதுமின்றி நாமே அகத்தில் அனுபவிக்க வேண்டும்.

15. ஒரு மரத்தில் எண்ணற்ற மலர்கள் ஒரு காலத்தில் தோன்றி நாள்டைவில் அழிந்து போயினும் மரமானது அழியாமல் நெடுநாள் நிற்கிறது. அதன்படி புலப்படுவது அனைத்தும் அழிந்து போகும். ஆனால் புலனுகாதது அழிவற்ற மரத்தைப் போலாகும்.

16. நெருப்புப் பெட்டியில் குச்சிகள் இருந்த போதினும், அந்தக் குச்சிகளை பெட்டியின் பக்கத்தில் கிழித்தாலன்றி நெருப்பு வராது அதைப் போல் மனமென்னும் நெருப்புப் பெட்டிக்கு அறிவானது பக்கமாகும். மனதை புத்தியினால் தீட்டினால் நமக்கு சுயாட்சி கிடைப்பதற்கு சந்தேகமில்லை. இந்த சுயாட்சியினால் மட்டும் நம்மால் பிறப்பு இறப்பு என்ற

வைக்கப்பட்டுள்ளது; அவரது சாதன வாழ்க்கைப் பகுதியும் அனுபூதி வாழ்க்கைப் பகுதியும் கூடிய அளவிற்கு விபரமாகவே வெளிவந்துள்ளன. ஆதலின் அவரது வாழ்க்கையைப் பல்வேறு உத்தம குரவர்களின் வாழ்க்கைகளோடு ஒப்பிடுதல் நமக்கு ஒருவாறு எளிதாகின்றது. தென்னைட்டில் வாழ்ந்த சைவ வைனவைப் பேரடியார்கள், குரவர்கள், உலகத்திலே நிலைபெற்று விளங்கும் பெருஞ்சமயங்களை நிலைநாட்டிய மதா சாரியார்கள்-இவர்களுடைய அனுபூதியை ஸ்ரீ ராம கிருஷ்ண ருடைய அனுபூதியோடு இயன்றவரை ஒப்பிட்டுப் பார்த்தல் தற்காலத்தில் பெரு நன்மை பயத்தற்குரியதாகும்.

(“நிரு அருள் மொழி”யிலிருந்து)

இருவகை கால சக்கரத்திலிருந்து விமோசனமடைய முடியும்.

17. ஒரு மனிதன் கீர்த்தியையும் அபகீர்த்தியையும் பொருட் படுத்தலாகாது. தன் சரீரத்தின்மேல் சிறிதளவும் பற்றுதல் வைத்துக்கொள்ளலாகாது. இப்படிப்பட்ட ஒருவன் கடவுளை எந்த இடத்திலும் எப்பொழுதும் காண்பான்.

18. ஜகஜ்ஜோதியும், பரஞ்ஜோதியும் வேறு இல்லை- இரண்டும் ஒன்றேயாகும்.

19. ஒரே பலகையிலிருந்து எப்படி மேசை என்றும், நாற் காலி என்றும் வஸ்து க்கள் உருவெடுத்து வேற்றுமையாக விளங்குகின்றனவோ, அதைப்போல் பிரம்ம தத்துவத்திலிருந்து எண்ணற்ற புவனங்கள் வெளிப்பட்டு தோற்றமளிக்கின்றன.

20. ஆத்மாவும் மனமும் மானிடர்கள் அனைவருக்கும் ஒன்று தான். பிரபஞ்சத்தின் அந்தி காலத்தில் எல்லாம் ஒற்றுமைப் பட்டு நிற்கும். ஆனால் இப்பொழுது சுவாசிப்பதிலும், சிந்தனையிலும், மனப்போக்கிலும் வேற்றுமை இருக்கிறது.

21. அக்னி, வாயு, நீர், பூமி இவைகள் எல்லோருக்கும் பொது. இவைகளை வித்தியாசமின்றி யாவரும் அனுபவிக்கலாம். இவ்வண்ணமே குழாய்த் தண்ணீரை பிராமணன், பறையன், குழந்தைகள் முதலியோர் வித்தியாசமின்றி உபயோகிக்கலாம்.

22. மனது எள், புத்தியானது செக்கு, அமுதம் எண்ணேய் ஆகும்.

23. புத்தி அரசன், மனது மந்திரி, ஆனபடியால் மனதை புத்திக்குக் கீழ்ப்படியச் செய்ய வேண்டும்.

24. ஆயிரக்கணக்கான மக்கள் கூடியிருக்கும் பாதையின் நடுவில் குதிரை வண்டியைச் செலுத்துவது மிகச் சிரமம். ஆதலால் வண்டிக்காரன் சிரத்தையுடன் வண்டியைச் செலுத்த வேண்டும். சைக்கிள் ஒட்டுகிறவன் எப்பொழுதும் தன்மேல் கவனம் செலுத்தாமல் வழிப்போக்கர்மேல் கவன த்தைச் செலுத்துவான்.

25. குளிர்ந்த தண்ணீருக்குள் நன்கு மூழ்கியிருப்பவன் தண்ணீரின் தன்மையை அறியான். நிஷ்களங்கமான ஒரு வன்கோபத்திற்கு வசப்படுவதில்லை.

[தோடரும்]

பிராண, பிராண்யாம விளக்கம்

(பண்டிட். ஐ. கண்ணியயோகி, அம்பத்தூர்)

பலவகை நிறங்களில் எண்ணற்ற வடிவங்களில் காணப்படும் பொருள்களைனத்தும் மூலமாய் ஒரே காரணப் பொருளின் திரிபுகளே எனத் தொன்று தொட்டு ஆன்ம ஞானிகள் கூறிவந்தனர். தற்போது விஞ்ஞான உலகமும் இதைச் சரியாகக் கண்டு பிடித்துள்ளது. சில நாட்களுக்கு முன் வரை அனுக்கள்தான் அண்டத்தின் மூலம் எனக் கூறிவந்த விஞ்ஞானம் அனு ஆராய்ச்சியின் பயனாக அக் கொள்கையைக் கைவிட்டு அனுக்களும் மற்றேர் சூக்ஷ்மப் பொருளின் திரிபே எனக் கண்டுள்ளது. அம் மூலப் பொருளை விஞ்ஞானிகள் ஈதர் என அழைக்கலாயினர். ஆன்மஞானிகள் அம் மூலப் பொருளை ஆகாயம் எனக் குறிப்பிட்டு வந்தனர். ஹிந்து சிருஷ்டியின் முறைப்படி ஆகாயம் தான் முதலில் படைக்கப் பட்டது. அதிலிருந்தே மற்றப் பொருள்கள் தோன்றின. நானுவகையாகத் தென்படும் பொருள்களைனத்தும் அவ்வாகாயப் படுக்கைகளின் பலவேறு வகைத்தான் அமைப்பு வேற்றுமையே என்பர், ஆன்மஞானிகள்.

ஜடப் பொருள்களை இயக்கும் மின்சாரம், காந்தம், ஆகர்ஷணம் போன்ற எண்ணற்ற சக்திகள் மூலத்தில் ஒரே சக்தியின் இயக்க வேறுபாடுகளே என்று பல்லாயிரம் ஆண்டுகளாக ஆன்ம ஞானிகள் கூறிவந்த உண்மை. அனுசக்திகள்நடு பிடித்ததன் பயனாக விஞ்ஞானிகளும் தற்போது ஒப்புக் கொண்டுள்ளனர். அம்மூல சக்தி ஒன்றே ஒரு அலைவேகத்தில் இயங்கும்போது ஒரு சக்தியாகவும், மற்றொரு அலைவேகத்தில் இயங்கும்போது மற்றொரு சக்தியாகவும் செயல்படுகிறது. அம் மூல சக்தியை விஞ்ஞானிகள் அண்டசக்தி யென்கின்றனர். ஆன்ம ஞானிகள் இதையே பிராணன் எனக் குறித்து வந்தனர். ஓளி, சுவை, ஒசை முதலான புலன் துடிப்புகள் பிராணனின் ஒர்வகை அலைவேக வேற்றுமையே. பிராணனே மனப் பொருளை இயக்கி நினைக்கச் செய்கிறது. பிராண நடை வேகம் குறைந்தால் மனதின் நினைப்பு வேகமும் குறையக் காணலாம். ஆகவே மனைவிசெய்த்துக்கும் பிராண்யாம் இன்றியமையாததாகின்றது. பிராணன் எல்லா உயிருள்ள, உயிரற்ற பொருள்க

ளிலும் வியாபித்து உள்ளது. இரசாயன மாறுதல் என்பது உறை பிராண்னின் வெளிப்பாடே.

பிராணன் இருக்கும் வரைதான் மனித வாழ்வு. மரணம் பிராணனின் வெளிப்பாடே. இதனால்தான் இறந்து போனவர்களைக் கண்டு பிராணன் போய்விட்டது என்கிறோம். ‘ஆன்மா போய்விட்டது’ என்று சொல்வதில்லை. ஆன்மாவை உடலுடன் பிணைத்து வைத்திருக்கும் பாசக்கஸிறு பிராணனே. ஓர் குளத்தின் மேற்பரப்பில் நிறைய அலைகள் அலைக்கழித்துக் கொண்டிருந்தால் அதன் அடியிலுள்ள பொருள்களை நாம் காண முடியாது. அலை நின்றால் தான் கீழுள்ளதைக் காணமுடியும். எல்லாப் பொருள்களிலும் பிராணன் அலைக்கழித்துக் கொண்டிருப்பதால்தான் பொருள்களின் உண்மையை நாம் உணர முடியவில்லை. ஆன்மா மனக் கவசத்துள் இருக்கிறது. மனமோ எப்போதும் பிராணனை அலைக்கழிக்கச் செய்யப் பட்டுக்கொண்டே யிருக்கிறது. இதனால்தான் நாம் ஆன்மாவைக் காண முடியவில்லை. மன அலை நிற்கும்வரை யாரும் ஆன்மாவைக் காண முடியாது. பிராண அலை நிற்கும்வரை மன அலை நிற்காது. ஆகவே சாக்ஷாத்காரம் பெறுவதற்குப் பிராண அலையை நிறுத்தும் சாதனையான பிராணையாமப் பயிற்சி இன்றியமையாத தாகின்றது. அண்ட ஆன்மாவாகிய இறைவனைக் காண அண்டப் பொருள்களில் அலைக்கழியும் பிராண அலையை நிறுத்தியாக வேண்டும். இதற்குத் தனிச் சாதனை தேவையில்லை. இறைவன் ஆன்ம வடிவாய் ஆன்மாவுக்குள் ஆன்மாவா யிருப்பதால், பிராணையாமத்தால் பிராண சலனத்தை நிறுத்துவதன் மூலம் மனச் சலனத்தை அடக்குவதே இறைவனைக் காணும் சாதனையாகவும் அமைகிறது. பிராணையாமம் என்பது உடலில் அலைக்கழியும் பிராணைக் கட்டுப்படுத்துவதே. இதனால் உடல் சக்தி வீணை வெளிப்படுவது தடுக்கப் படுகிறது. சாதாரண நிலையில் பிராணன், ஐம்புலன்கள், மனம், சித்தங்களின் வாயிலாக வெளிப்படுகிறது. இப்படி வெளியில் பாயும் பிராணைத் தடுத்து உள்முகப் படுத்திக் கட்டுப்படுத்துவதே பிராணையாமம். பிராணன் கட்டுப்படாதவரை மனமோ, சித்தமோ கட்டுப்படாது. மனமும் சித்தமும் கட்டுப் படாதவை. ஆன்ம தரிசனமோ இறைவன் சாக்ஷாத்காரமோ உண்டாகாது. அண்டத்தில் எங்கும் பரவியுள்ள பிராணன் சுவாசத்தின் வழியே நம் உடலில் புகுகிறது. நுரையீரலை இயக்கும் நரம்புகள் இதை உறிஞ்சி உடலைத்துக்கும் நரம்பு

சள் வழியாகப் பரப்புகளை மூனைக்குப் பரவும்போது அங்கிருந்து செயல்படும் மனதைத் தாக்கி அலைக்கழிக்கச் செய்கிறது. ஆகவே பிராணையாமமென்பது சுவாச நடையைத் தடுப்பதன் மூலமாகச் செய்யப்படுகிறது. சுவாசம் இழுக்கும்போது காற்றுடன் பிராணவாயு பிராணன் இரண்டையும் நாம் உள்வாங்குகிறோம். பிராணவாயு இரத்தத்தில் கலந்து செல்ல பிராணன் நுரையீரல் நரம்புகளால் உறிஞ்சப் படுகிறது. ஆன்மா எப்போதும் உயரச் செல்லவே பார்க்கிறது. ஆனால் பிராணன் அதைக் கீழ் முகமாய் இழுத்து மனக் கவசத்துக்குள்ளேயே செயல்படச் செய்து கொண்டிருக்கிறது. இதனால் ஆன்மா சம்பந்தப்பட்ட புலன்களின் அடிமையாய் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறது. ஆகவே உயர்நிலை செல்ல விரும்புவார் பிராணையாமத்தின் மூலம் மனக் கவசத்திலிருந்து விடுபட்டாக வேண்டும். மேற்சொன்ன உண்மைகளால் நாம்ஹீரபேருன்மையைநன்கு அறியலாம். ஆன்ம தரிசனமோ இறைவன் சாக்ஷாத்காரமோ பெற விரும்புவார் பிராணையாமம் பழகியே ஆகவேண்டும். கடவுள் பராசக்தி. அப்பராசக்தியின் வெளியியக்கமே பிராணசக்தி. பிராணனை வசப்படுத்தாதவன் பராசக்தியை வசப்படுத்த முடியாது. பிராணையாமத்தைத் தகுத்த குருமூலம் கற்றறிந்தும் பழகுவதில் யாதும் தீமையில்லை. எந்த வயதினரும் இதைப் பழகலாம். அநேக கிழவர்களும் இதைப் பழகிப் பெரும் பயனடைந்திருக்கிறார்கள். நம் அடுத்த பாடங்களில் தொடரும் பிராணையாமச் சாதனைகளைத் தவறில்லாமல் பழகி வந்தால் நீரும் பெரும் பயனடைந்து பெருமிதம் கொள்வீரன்பதற்கு உத்திரவாதம் செய்கிறோம்.

இத்துடன் வரும் ஆணைப்பத்திரத்தைப் பூர்த்திசெய்து அனுப்புவதன்றி அடுத்த பாடத்துக்குள் தீக்ஷாகட்டணம் அனுப்பி வைக்கவும்.

முக்கிய குறிப்பு

இப்போது நீர் தீக்ஷாக்கட்டணம் அனுப்பினால் உபதேசம் உடனே தரப்படமாட்டாது. யோக ஆரம்ப சாதனை களான பிராணையாமம், ஏகாக்கிரகம், தியானம், உத்வேக வஸ்ய சாதனைகளை நீர் அறிந்து முடிந்த பின்பே தீக்ஷாமானத தந்தி மூலம் தரப்படும். தீக்ஷாயைப் பெறுவதற்காக நீர் மேற்கொள்ள வேண்டிய விதிகளும் அப்போது தெரிவிக்கப்படும். ஆகவே அதுவரை நிதானமாகச் சாதனைகளைப் பழகி வரவும்.

சித்த சோதனை

(சுவாமி கெங்காதராணந்தர்)

இறை இணக்கத்தைக் குறியாய் வைத்து வாழும் உனக்கு மிதமிஞ்சிய சாஸ்திர அறிவும் ஆராய்ச்சியும் அவ்வளவாகவே தேவையில்லையென்பதே நமது கருத்து. ஆத்ம ஞான விருப்பங் கெர்ன்ட மெய்யடியானுக்கு அவைகள் சஞ்சவத்தையும் தருக்க புத்தியையுங் கிளப்பி அருள் நாட்டத்தில் விக்கினங்களை விளைவிக்கக் கூடும்.

‘சித்தாந்த சார சபல பூர்வபட்சாந்த லோசன கார்த்தே பத்திவை மோகாஸ்’

என்று வேத வியாசர் பல சந்தர்ப்பங்களிலும் உபதே சித்துள்ளார். சாஸ்திரங்களில் கூறும் பூர்வபட்சாந்தக் கருத்துகளைச் சரிவரத் தெரிந்து கொள்ளாதவர்களுக்கு அது விரோத பாவத்தை யுண்டாக்கும். பருவத்தை மீறிய உரமும் நீரும் செலுத்தினால் பயிர் பிஞ்சிலே அழுகிவிடுமல்லவா? எல்லாம் பருவத்திற் கேற்றபடி அளவுடன் செய்ய வேண்டும். ஆத்ம ஞானத்திற்குரிய சாஸ்திரங்களின் சாரத்தை மாத்திரங் கிரகித்து அதைத் திரும்பத் திரும்ப மனனம் செய்து போஷிண் செய்துவந்தால் போது மானது.

ஈசனின் திருமகனே! உனது அந்தரங்க உணர்ச்சிகளும், விருப்பு வெறுப்புகளும், மற்றுரையும்விட நன்கறிந்து நேர வழி நடத்திச் செல்லத் தகுதி மிகக் ஒரு நுண்பொருள் உனது இதயக் குகையில் வீற்றிருக்கின்றது. செயல்களுக் கெல்லாம் அதுவே சாட்சிப் பொருள். அனுவைச் சலிப் பிக்கும் ஜீவ அனுவின் ஆதார தத்துவம். உயிர்களின் அந்தராத்மா. குற்றங் குறைகளை அறிந்து திருத்தக் கூடியவை ஆகும், ஆர்வக் கனிலை உணர்ந்து அதன் குறியில் கைதூக்கி விட வல்லவனும், அவனே யாவான். அந்த மெய்ப்பொருளே சிறந்த குரு, பிரதிபலன் கருதாத உபதேசகள், உற்ற நண்பன், விஸ்வாசத்திற்குரியவன். தக்க சமயத்தில் கைகொடுத்துகவ மிக அண்மையில் சதா உனது நினைவுகள் தோன்றுமிடத்தில் மறைவாக வீற்றிருக்கின்றன. உனது

வேண்டுதலை முதல் முறையாகக் கேள்ப்பவனும், பாவுபுண்ணியங்களை நினையாமல் தக்கதே செய்து உய்ப்பிக்கத் தகுதி யுள்ளவனும் அவ்வெருவனேயாவன். விருப்பங்களை நொடிப் பொழுதில் நிறைவேற்றத் தகுதியும் சந்தேகங்களை நிவர்த்தி செய்யும் பேரறிவும் அவனுக்கிருப்பது போன்று சாஸ்திர சித்தாந்தங்களுக்கில்லை. காரணம் அவன் சர்வக்ஞன், சர் வேஸ்வரன், வேண்டுவார்க்கு வேண்டுவதைக் கொடுக்கும் கொடை வள்ளல். அவன் ஒருவனே உன்னை நன்கறிபவன். மைந்தனே! அந்தத் தீன தயானன் உன்னிடம் இணங்கி நிற்பது போன்று மற்ற எவரும் இணங்கி நிற்பதில்லை. ஈடு இனையற்ற அதன் இணக்கத்திற்கும் பரிவிற்கும் நெருங்கிச் செல். அந்த இணக்கமே யோகம். உனக்கு வேண்டியவற்றை அது சதா உபதேசித்த வண்ணம் இருக்கின்றது. மோகத்தால் கெதி கலங்கிய நெஞ்சம் அந்த உபதேச மொழிகளைக் கேட்பதில்லை. தியானத்தால் மனவிகாரம் அடங்கிநின்று புத்தியும் தெளிவடைந்த உத்தம யோகிகளால் அது கிரகிக்கப் படுகின்றது. சாஸ்திர விசாரணையால் அறிய முடியாததை, குருவால் உபதேசிக்கப்பட்டும் விளக்க முருததை, தனது தனித்த இனிய குரலில் புரியும் மொழியால் விளக்கி யருஞ்வான், அந்த அழுத மொழிகளே அசர்ரி வார்த்தை எனப்படும். ஸ்பரிசக மணியால் தொட்டதெல்லாம் பொன்னுகுமென்று சொல்வதுண்டு. நித்திய முக்தனும் பரமேஸ்வரனின் திருக்கர ஸ்பரிசம் ஒருமுறை பட்டவர்களெல்லாம் ஜீவன் முக்தர்களேயாகும். உனது ஒவ்வொரு எண்ணங்களும் உணர்ச்சிகளும் அவை தீயவையானாலும்கூட ஈசனிடம் இணக்கி நிறுத்து. சாக்கடைநீரும் கெங்கா நதியில் கலக்கும்போது புனிதமடைவது போல் இறையிணக்கத்தால் மாச படிந்த மனமும் தூய்மைடையும். மகா மாயையிலை அஞ்ஞான வசப்பட்டு ஜென்ம ஜென்மாந்தரங்களில் தேடி வைத்திருக்கும் கொடும் விளைகளின் முடிச்சறுக்கும் சந்திரகாசம் அவனிடந்தானுண்டு.

கருணை வள்ளவின் இரக்கத்தைப் பெற்றுல் சுமந்து திரியும் மூட்டை முடிச்சுகளை நொடிப்பொழுதில் அறுத்தெறியலாம். இறைவன்பால் வைக்கும் நம்பிக்கை வீண் போவதில்லை. தவறி விழுந்தாலும் அவன் திருவடியிலேயே விழு. நகராதே. தாக்குவான், கொஞ்சவான், அறிவளிப்பான், ஆறுதலைத் தருவான், ஞானக்கதவைத் திறந்தருள்வான், அவனே விட வேறு தெய்வமில்லை, அவனே ஏகன்.

ஐடாதரனின் உச்சியில் நின்றாறும் அமிர்ததாரையால் சகல சராசரங்களும் உயிர் பெற்றுக்கொண்டிருக்கின்றன.

மகனே! அந்தச் சேதனை சக்தியைப் பிரிந்து வாழும் ஒவ்வொரு நிமிஷங்களும் வெறும் ஆசைகளால் ஏமாற்றப் பட்ட ஜீவனற்ற வினாடிகளேயாகும். அதன் முடிவு சோக மும் துயரமும். தீர்த்தால் தீராத கர்ம வியாதிகளுக்கு ரிய சித்த ஓளஷதம் அவனிடமுண்டு. நோயின் தராதர மறிந்து விலை கூருமல்ல மருந்தளிக்கும் தீனதயாளன். அவன் தாள் வணங்கி நிற்பதே அவனளிக்கும் மருந்தின் பத்தியம். திருவருளாம் காயகற்பம் ஒருமுறை உட்கொண்டாற் போ தும். நோயும் பிணியும், ஏன்? மரணமுங்கூட அனுகா மல் அமிர்த நிலையடையும்.

இரவு முழுதும் அயர்ந்து தூங்கிக் காலையில் எழுந்து ஒன்றும் தெரியாமல் நன்றாய்த் தூங்கினேன் என்று அனை வருங் கூறுவதுண்டு. ஒன்றும் தெரியாத சமூத்தி நிலையில் சுகமாய்த் தூங்கினேன் என்று உணர்த்திய பொருள் யாது? புலன்றிவூடுக்கியநிலையிலும் அறியுமென்றும் அறியாததென்றும் உணர்த்திக் கொண்டிருக்கும் பொருள் ஏதோ அதுவே வேதாந்திகளால் ஆராய்ந்தறியப்பட்ட வேதப் பொருள். சாட்சிமாதிரனென்றும் இதயக் குகையில் வீற்றிருப்பவ என்றுங் கூறப்பட்ட பொருள் அதுவேயாகும். அதுவே நமது வாழ்வின் குறி.

பணிவினால் கடவுளும் பணியுமென்பதை முன்னெரு முறை கூறியிருப்பது உனக்கு ஞாபகமிருக்கலாம். இறை வன்முன் பணிந்து பணிந்து மாந்துளிர்போல் உன்னை மிருது வாக்கிக் கொள். மிருதுவான துளிரே அர்ச்சனைக்குத் தகுதி யுடையவை.

உன்னை ஒரு அர்ச்சனைப் பொருளாக்கித் தன்னைத்தானே அர்ச்சனை செய். அதுவே விரைவில் ஏற்றுக் கொள்ளப்ப டும் சிரேஷ்டமான அர்ச்சனையாகும். அர்ச்சனை மலருக் காகக் காடு மலை தடாகங்களைத் தேடி அலைந்து திரியும் நீ உள்ளப் பொய்கையிலிருக்கும் உள்ளத் தாமரையைக் கொய்து அங்கே இருக்கும் சிவலிங்கத்திற்குப் பூஜை செய் யத் தெரியவில்லையே என்று ஆதி சங்கராச்சாரியார் பாடி யிருக்கின்றார். இறைவனின் பணிமகனே! பிரதிபல் திருஷ்டியில் (திறந்துந் திறக்காமல்) மெளன்யோகத்தில் சலன

மற்றிருக்கும் பரமயோகியின் முக்கண் பார்வையை விழிக் கச் செய். நீ பயின்ற கலைகளும், தேடிய செல்வமும் அடைந்த பெருமையும் உன்னைப் பாதுகாக்கு மென்று நினைப்பது மட்டமை. அவற்றால் நீ நிச்சயம் வஞ்சிக்கப்படுவாய். பந்த பாசங்களால் பாசி பிடித்து நாற்றமெடுக்கும் நெஞ்சில் அவன் திருவடிகளை மெல்லெனத் தூக்கி வை. பொற்பாதம் பட்டதும் நெஞ்சில் பற்றிய தூசி துரும்புகள் கருகி விடுமல்லவா? உனது பூஜாபலன் குறையுமுன் இதயத் துடிப்பு உன்னை விட்டகலுமுன் அதைச் செய். உனது பக்தியின் நுனியை அம்பின் நுனிபோல் கூரியதாக்கி அசைவற் றிருக்கும் யோக சிரேஷ்டனின் இதய கமலத்தைக் குறியாய் வைத்து எய்துவிடு. பாணம் திருநெஞ்சில் தைத்ததும் நிஷ்டை கலைந்து திருக்கண் பார்வை அருள்வான். உன்னைக் காக்க அந்தத் திருக்கண் பார்வை ஒன்றே போது மானது. திருவருட பார்வையால் அழுத்தப்பட்டவர் மீண்டும் உலக துண்பங்களில் மிதப்பதில்லை. ஆத்ம வீரனே! கற்பனை உலகில் வாழ்ந்தது போதுமன்றே. உறுதியுடன் எழுந்து நில். நானென்ற உணர்ச்சிக்கு ஆதாரமாய் நிற்கும் அந்தச் சேதனை சக்தியை வணங்கி நில். எக்காலமும் வணங்கி நில்.

சரணம்! சரணம்!! சரணம்!!

(தொடரும்)

பன்னிரண்டு வருடங்கள் பிரம்மச்சரிய விரதத்தைத் தவறாது அனுஷ்டித்து வருபவன் அளவற்ற சக்தியைப் பெறுகிறேன். பிரம்மச்சரியம் சரியாகக் கையாளப்பட்டால் உயர்ந்த புத்தியையும் ஆத்மீக சக்தியையும் அது நமக்க விக்கும். காம உணர்ச்சியை அடக்கி அதை மகத்தான ஆத்மீக சக்தியாக மாற்றிக் கொள்ளுங்கள். ஆத்மீகசக்தி அதிகமிருக்கும் வரையில் ஒருவன் மாபெருங் காரியங்களைச் சாதிக்க முடியும்.

நமக்குச் சிரத்தை வேண்டும்; தன்னம்பிக்கை வேண்டும்; பலமே உயிர்; பலவீனமே மரணம்; நாம் மரணமற்ற சுதந்திரமுள்ள, தூய்மையே இயல்பாகக் கொண்ட ஆத்மா அலலோமா? நாம் பாவம் எவ்வாறு செய்யமுடியும்? முடியவே முடியாது. இத்தகைய நம்பிக்கை நம்மை மனிதர்களாக்கும்.

— விவோனாந்தர்.

சிறுமொழி ஏற்றநுளே!

[கோவை கி. சுந்தரம்]

அற்புதமான மயிற்பீலி! அதைக்கொண்டதோர் அழகிய ரத்தின கிரீடம்! கஸ்தூரி திலகம்! வில்லொத்த புருவம்! செந்தாமரைக் கண்கள்! அருளொழுகும் பார்வை! பூரண சந்திரன் போன்ற திருமுக மண்டலம்! எழிலான கெளஸ்து பம்! அழகிய ஸ்ரீ வத்ஸம்! வைஜயந்தி மாஸி! ரதன் கங்கணம்! நீண்ட கைகள்! அழகிய இடை! மூன்றுக வளைந்து நிற்கும் வண்ணக் கோலம்! ஒளி பொருந்திய நீல மேகச்சியாமள வண்ணம்! கையிலோர் முரளி! கற்பூரம் நாறுமோ! கமலப்பூ நாறுமோ! திருப்பவளச் செவ்வாய்தான் தித்தித்திருக்குமோ என்றபடி குறுவியர் புருவம் கூடலிப்பு ஊத, அதனின்று கிளம் பும் இனிய கானம்!

இவ்வரிய காட்சியை கண்ணுற்றூர் அகல்வரோ! ஒரு கண் போதாதே! கண்ணுயிரம் வேண்டும் அன்றல்லவோ கதறுவர்! ஆம்! அழகன், சியாம சுந்தரன் ராதையோடு கூடி வேறு காட்சி கொடுத்தால் திகட்டுமோ! இனிமை! இனிமை! இனிமையேதான் அது. கண்டதோடு மட்டுமல்ல. அதைப் பற்றி நினைவு எப்பொழுதுமே இருந்தால் அவைதான்!

சிந்தயாமி ஹரிமேவ ஸந்ததம்

மந்தமந்த ஹவிதான ஞம்புஜம்!

நந்தகோப தயயம் பராத்பரம்

நாரதாதி முனிப்ருந்த வந்திதம்!

என்று நினைத்து நினைத்து சுவைக்கிழர் குலசேகராழ்வார்! பிறவிப்பினி தீர ஒரே மருந்து கண்ணன் நாமாயிரதம் தான்!

இது மட்டுமா! இவன் லீலைகளைப் படித்தாலேபோதுமே. குழந்தை உள்ளமான, பிரேமமமயமானகோபியர்களின் உள்ளமாம் வெண்ணையைத் திருடி உண்ணும் மாயக் கள்ளனல்லவா அவன்! கோபியர்களோடு கூடி அவன் ஆடும் ஆட்டமும் பாடும் பாட்டும் ஆஹா! என்ன ரஸம்! பிரேமை ரஸமல்லவா அது! இவ்வினிய லீலைகளைப் பற்றி படித்தாலும் படிக்க நின்று கேட்டாலும் நெஞ்சுருகி, நெகிழ்ந்து நெகிழ்ந்து, ஆற்றுது எழும் கண்ணீரதனால் உடல் நனைந்து நனைந்ததல்லவா போகிறது.

ஆம்! இதோடு காட்சி நின்று விடுகிறதா! பரிந்து உள்ளனர்ந்த நிலையே மிக உச்ச நிலை. இந்தப் பிரேமை என்ன செய்யத் தூண்டுகிறது பாருங்கள். ஈர்த்தாலும் ஆயினும், பிடிக்க, கட்டியனைக்கவல்லவா இழுக்கிறது. அந்திலை யசோதைக்கு கிட்டியது. என்னம்மை ராதைக்கு கிடைத்தது. அப்

ஆத்ம ஜோதி

115

பெரும் பேறு! ஒருகணம் அந்திலைமறந்தால் என்ன ஏற்படும்! “யுகாயிதம் நிமேஷேண கம்கூஷாபிரவிந்காயுதம் சூன்யாயிதம் ஐகத்ஸர்வம் கோவிந்த விரஹநேமே”

விரகதாபத்தால் உலகே இருண்டுவிடும் சூன்யமாகிவிடும். பின் வாழ்வு எங்கே! அவன்தானே மூச்சு! அவன்தானே பிராணன். பிரேமை பாவம் உடலெல்லாம் ஓடுகிறது. உடலின் ஒவ்வொரு அணுவும் அப்பிரேமை வெள்ளத்திலே அமிழ்ந்திருக்கிறது. ஒவ்வொரு உரோமமும் அவன் புகழ் பாடிக் கொண்டேயிருக்கிறது. கேட்கின்ற ஒவியெல்லாம் பாட்டெல்லாம் அவளையே போற்றி புகல்வதாயிருக்கிறது. நீண்ட மலைகளெல்லாம் அவனது தோற்றமாய் விளக்கம் தருகிறது நெடுவானம் அவனது பரந்த உருவையே புலப்படுத்துகிறது சப்தித்து ஓடி வரும் நீரோடைகள் ‘கிருஷ்ண! கிருஷ்ண’ என்றே ஒவிக்கிறது. நெடுந்தருக்களும் மலர்ச்சோலைகளும் அவன் வருகையைக் காட்டுகின்றன புஷ்பங்களெல்லாம் அவன் கழுத்திலே மாலையானும். என்கின்றன ரீங்காரமிட்டு வரும் வண்டுகள் அவன்குழலைக்கு ஒத்து இசைக்கின்றன. மயில்களெல்லாம் அவனது முரளியின் காலத்திற்கேற்ப நடம் புரிகின்றன. எங்கும் பிரேமை! எங்கும் பிரேமை! எங்குமே பிரேமை! அவ்வெள்ளம் பெருக்கெடுத்து விட்டது. அதற்குத் தடையில்லை! அகில உலகமும், சராசர முழுவதுமே அதனுள் மூழ்கிவிட்டன.

இவ்வானத்திற்கு எல்லையுண்டா! எல்லை கூறத்தான் மூடியுமா! இதை எப்படி வர்ணிப்பது. அறப்பொருள்களின் சுவையோடுதான் கூறமுடியுமா? அப்படியாயின் தித்திக்கும் இனித்த சுவை கரும்பு என்பதா! அல்ல! அல்ல! வேர்த்தாவி மயங்காது கணிந்த நறுங்கனியே என்பதா மெய்ம்மையறி வானந்தம் விளக்கும் அருளமுதே! என்பதா அல்ல அல்ல அவன் நடிப்பை, அவன் ஆட்டத்தை சொல்லமுடியவில்லையே.....!

பார்த்தாலும் நினைத்தாலும் படித்தாலும் படிக்கப் பக்க நின்று கேட்டாலும் பரிந்து உள் உணர்ந்தாலும் ஈர்த்தாலும், பிடித்தாலும் கட்டியனைத்

தாலும் இத்தனைக்கும் தித்திக்கும் இனித்த சுவைக் கரும்பே, வேர்த்தாவி மயங்காது கணிந்த

நறுங்கனியே, மெய்யறி வானந்தம் விளக்கும் அருளமுதே, தீர்த்தா வென்று அன்பெரௌந்

தொழுப் பொதுவில் நடிக்கும் தெய்வநடத்தரசே-வென் சிறு மொழி யேற்றங்களே.

வேதாந்தம்

(ஸ்ரீ சுவாமி இராஜேஸ்வரானந்தர்)

வேதாந்தம் மேல்நாட்டுச் சிந்தனையாளர் காலத்துக்குக் காலம் கூறும் இன்னேரு வெறும் மெய்யியல் அன்று.

வேதாந்தம் மனித வர்க்கத்தைப் பீடிக்கும் பயத்திற்கும் துன்பத்திற்கும் ஒரு விளக்கம் கொடுப்பதற்கு உரிமை கொண்டாடுகிறது. அவ்வகையானதால் இச் சிந்தனை முறைக்கும் இதரமுறைகளுக்கும்முக்கியவேற்றுமைகள் உள்ளன.

வேதாந்தம் பகுத்தறிவில் அடியிடப் படவில்லை; ஆனால் அருள் வெளிப்பாட்டில் ஆதாரங் கொண்டுள்ளது. சொப் பென்கோர் (Schopenhauer), நெயிஸ் (Neitzche), காந்து (Kant) தாங்கள் ஆழ்ந்தாராய்ந்த விளக்கங்களுடன் எப்போதும் திடமாகத் திருப்தி கொண்டிருக்கவில்லை.

வேதாந்த வண்மை திருவருளா ஹனர்த்தப்பட்டவர் அமைதி, ஓளிர்வு, மாட்சிமை, வல்லமை வாழ்ந்த பிரபலரே. அவர்கள் என்றும் சிறந்த தெய்வீக மறை உண்மையில் பாதுகாட்டில் வாழ்ந்து மறைந்து போனார்கள்.

வேதாந்தத்தை யாராய்ப்பவர்களுக்கு அது ஒரு பயிற்சியை விதித்து அவர்களுக்கு மெய்ப்பொருளின் வெளிப்பாட்டைப் பெற்றுக் கொள்வதற்கு இயலச் செய்கிறது. பயிற்சி தூய்மையினதும் ஒழுக்க நேர்மையினதும் மிகவுயர் தரத்தை வேண்டுகிறது.

வேதாந்தம் அறியப்பட்டதையும் பார்க்கப் பட்டதையும் தெரிந்து கொள்வதுடன் அதிகமாக அக்கறை கொள்ளவில்லை. அதன் நாட்டம் ஏற்கெனவே உள்ள ஆனால் அஞ்ஞானத்தாற் கறைப்படுத்தப்படாத மனத்தாலும் நுண்ணிறவாலும் அங்கீரிக்கப்படாத ஓர் இருப்பு நிலையில் நிறுத்தப் பட்டிருக்கிறது.

தெய்வீகத் தன்மையில் விழிப்பாயிருக்கும் ஓர் ஆசிரியரின் வழிகாட்டல் எம் உண்மையியல்பின் விளக்கத்துக்கு எம் இயற் பெற்றிகளின் புத்தொழுங்கமைப்பைக் கொண்டு

வருகிறது. இவ்வாருக ஒவ்வொரு ஆன்மாவும் மற்றதிலிருந்து தாண்டுகையைப் பெறுகிறது. குருடர் குருடருக்கு வழிகாட்டுவதில்லை.

அக்காரணத்தால் வேதாந்தம் கல்வியாலன்று ஆனால் ஆன்மிக ஊக்கத்தையும் சிவிய முறையையும் அனுபவத்தில் தன்வயப்படுத்துவதாலும் முயற்சியாலும் ஆட்சி கொள்ளப்படுகிறது. அதன் அடிப்படை யொழுங்கு முறைகள் மனிதனின் உட்கண்ணையும் செவியையும் ஓர் அதியுயர்தரமான தலைசிறந்த உள்ளுணர்விற்குத் திறக்கின்றன.

வேதாந்தம் தனிமுதலனுபூதிக்கு அறிகுறியாக இருக்கிறது. தனிமுதல் அனந்தமாயும் நித்தியமானதாயும் மிருக்கிறது. அது ஒன்றுமில்லையன்று. அது ஒரு மறுப்பன்று. அது மத்யாமிக பெளத்தரின் பாழ் வெளியன்று. அது மாறுபடுகிறதன்று. அது தெளிவற்ற ஏதோ வொன்றன்று. அது ‘ஆதல்’ அன்று. அது மனதின் அறியுஞ் சக்திக்கு அகப்படாமய்ந்தப்புகின்றது.

வேதாந்தத்தின் தனிமுதல் தலைசிறந்த உள்ளுணர்வே. அதுவே உயிர், ஆற்றலின் ஆற்றல், மனதின் மனம், கண்ணின் கண். அதுவே உலகினதும் அதன் நுணுக்கப் பிரிவுகளினதும் ஆதாரம். அதுவே கால தேசத்தின் அடிப்படை. அது சச்சிதானந்தம். அது எல்லாக் குணங்களின் இருப்பிடம். அது ஒவ்வொரு தோற்றப் பாட்டினதும் பிறப்பு, வளர்ச்சி, இறப்புகளின் ஒரேயொரு மூலமுதல். தனிமுதலை விவரிப்பதற்கு நியதமாக வகைதுறை யில்லை.

தனிமுதலே வேதாந்தத்தின் பிரம்மம். அது கருத்துகள், கனவுகள், கற்பனை அருட்புலமை போல அகப்பொருளாக்கலும் கால - தேச - காரண உலகு போல அயற்பொருளாக்கலும் போன்ற ஆக்கச் சக்தியை வைத்திருக்கிறது.

தனிமுதலின் அதிசயமானதும் மயக்கமானதுமான சக்தி - அகத்தானதும் அயலானதுமான வலகு போன்று அகப்பொருளாக்கலும் புறப் பொருளாக்கலும் - மாயை என்று சங்கரரால் கூறப்படுகிறது. தனிமுதல் மாயாவி என்று சொல்லப்படுகிறது.

தனிமுதலே ஒருநிலையில் திரையும், இசைக்குழுவும், நடிகரும், உலக நாடகத்தின் மூல பாடமும். உன் கணவுகளை இவ்வகண்ட தோற்றத்துடன் ஒப்பிடுக. நீயே வானம், வனம், முகில், ஞாயிறு, ஆழி, நதிகள், மலைகள், நீ உன் கணவுகளிற் காணும் யாவும்.

தனிமுதலே இன்னொரு நிலையில் தலைசிறந்த சூத்தாடி; என்ன முடியாத அங்கிகளைத் தரிப்பதால் தன்னையே வேடிக் கையாற் களிக்கச் செய்கிறது. தனிமுதலே வானவர் தந்தை (Zeus) பிரேமேதியா ('remetheus') இராமர், கிருஷ்ணர், ராகுன் (Rohuns) புத்தர், கிறிஸ்து, சொராஸ்தர், (Zoroaster) நானக், மற்றும் யாவரும்.

ஒவ்வொரு மனிதனும் ஒரே தனிமுதல். அவனது மாயை ஆசையையும், வெறுப்பையும், அமைதியையும், போரையும் மேலும் வாழ்வின் எல்லா இருமைக் கூட்டங்களையும் உண்டாக்கும் மனமே. அவன் தன்னை, ஆன்மாவாக, தனிமுதலாக உணர்ட்டும். தீமைக் கோட்பாட்டுக்கோ அல்லது நன்மைக் கோட்பாட்டுக்கோ இடங் கொடாது ஒரு தெய்வீகக் காட்சியாளனாக வாழ்ட்டும். எல்லா மாற்று ருக்கஞ்சுக்கும் பெயர்ப் பட்டிகஞ்சுக்கும் அப்பால் தெய்வீக இருப்பை உணர்ட்டும்.

தனிமுதல் தன்னையே மறந்ததா? தனிமுதல் ஒரு மயக்கத்துடன் இருக்கிறதா? இல்லை, சற்றேனுமில்லை. அதுவே யாவுமாகவும், வேறாலாததாகவும் இருக்கும்போது மறப்பதற்கு யாது உண்டு? நினைவு கூர்வதற்கு யாது உண்டு? அது இரண்டாவதற்ற ஒன்று மட்டுமே.

மனதை ஒருமுகப் படுத்துகிற அளவிற்கு அறிவு வளர்ச்சியும் அதற்கேற்றவாறு அதிகமாகும். பணம் சம்பாதிப்ப திலாகட்டும், கடவுளைத் தொழுவதிலாகட்டும், எதைச் செய்வதிலாகட்டும் மன ஒருமை அதிகமாக இருக்கும்வரை அது நன்றாக நடைபெறும். இயற்கையால்மூடப்பட்டிருக்கும் அறிவுச் சுடரைப் பெறுவதற்கு இஃது ஒன்றே சிறந்த நெறியாகும்.

— விவேகானந்தர்.

கேள்வேப் நிஷ்ட சாரம்

(ஶ்ரீ சுவாமி சிவானந்தர்)

ஹரிஓம்! என் அங்கங்கள், வாக்கு, பிராணன், கண்காது, பலம், புலன்கள் அனைத்தும் ஆற்றல் வாய்ந்த வையாகுக. அனைத்தும் உப நிஷ்டங்களின் பிரம்மமே. யான் ஒருகாலும் பிரமத்தை மருதிருப்பேனாக. பிரம்மம் என்னை ஒருகாலும் இகழாதிருக்குமாக. பிரம்மமறுப்பு இல்லாதிருக்குமாக. பிரமத்தால் இகழ்தல் இல்லாதிருக்குமாக. உபநிஷதங்களிற் சொல்லிய அறங்கள் அனைத்தும் ஆத்மனில் ஆனந்தித்துக்கொண்டு என்னில் உறையட்டும்! அவை என்னில் உறையுமாக!

ஓம் அமைதி! அமைதி!! அமைதி!!!

உள்ளுறையும் சக்தி

1. யார் மனதின் இயக்குநர்? யார் மனதை அதன் விடயத்தில் அமர்த்துவதற்குத் தூண்டுகிறார்? பிரம்மமே.
2. யாருடைய உத்தரவில் பிராணன் தொழிற்படத் தொடங்குகிறது? பிரம்மம் அல்லது தனி முதலின் கட்டளை யிலேயே.
3. யாருடைய கட்டளையில் மனிதர் பேச்சுப் பேசுகிறார்கள்? பிரமத்தின் கட்டளையிலேயே.
4. எவ்நுண்மதி கண்களையும் காதுகளையும் அவ்வைற்றிற்குரிய விடயங்களுக்குச் செலுத்துகிறது? பிரமத்தின் நுண்மதியே.
5. பிராணனுக்கும் புலன்களுக்கும் புறத்தே பிரம்மம் அல்லது தலை சிறந்த ஆன்மா உண்டு.
6. அறிவற்ற மக்கள் அறியாமை அல்லது அவித்தை காரணமாக உடல், உளம், பிராணன், புலன்கள் முதலிய வற்றுடன் ஒன்றிக்கிறார்கள்.

7. அவர்கள் இப்பொய்யான், அழியும், எல்லைப்படுத்தும் உபாதிகள் அல்லது ஊர்திகளை தூய, அழிவின்றிய ஆத்மன் என்று தவறுக்கக் கருதுகிறார்கள். ஆகையால் அவர்கள் பிறப்பிறப்புகளாகிய வட்டவழியில் சிக்கிக்கொள்கிறார்கள்.

8. ஆனால் சில அறிவுள்ள மக்கள் இப்பொய்யான ஒருமை காணலை நீக்கி, விசாரணை, விவேகம், அன்வயயிய திரேக யுக்தி, “நேதி, நேதி”க்கோட்டாடு - “நான் இவ்வுடல் அல்லேன் நான் பிராணன் அல்லேன் நான் இம்மனம் அல்லேன். நான் புலன்கள் அல்லேன்” - மூலம் தங்களை இக்கட்டுப் படுத்தும் உபாதிகளிலிருந்து பிரித்துச் சர்வவியாபக, அழிவின்றிய, தூய பிரமத்துடன் ஒன்றித்துப் பிரம்மஞானம் பெறுகின்றார்கள், அழிவின்மை அடைகிறார்கள்.

9. புலன் வாழ்வுக்கு மேலெழுந்து ஆத்மனில் வாழ்க. நீ சாவாமையும் நித்தியானந்தமும் அடைவாய்.

10. நீ பிரம்மஞானம் அடைந்தால் இவ்வுடலில் வாழும் போதே அழிவின்றியவனவாய். இவ்வுடலைவிட்டு நீங்கும்வரையில் நீ காத்திருக்கத் தேவையில்லை.

11. கிண்ணத்திலுள்ள நீர் தன் சூட்டைச் சூரியன் அல்லது அக்கினியிலிருந்து இரவால் வாங்குவதுபோல் மனமும் பிராணனும் புலன்களும் தங்கள் ஒளியையும் சக்தியையும் ஆத்மனிலிருந்து கடன் பெறுகின்றன.

12. காது ஆத்மசக்தியாற் கேட்கிறது. நா ஆத்மசக்தியாற் பேசுகிறது. மனம் ஆத்மசக்தியாற் சிந்திக்கிறது பிராணன் தன் செயல்களை ஆத்மசக்தியால் மட்டும் நிறைவேற்றுகிறது.

13. மனமும் இந்திரியவுறுப்புகளும் உயிர்ப் பற்றவை நுண்மதியற்றவை. அவை ஆத்ம ஒளியாலும் சக்தியாலும் நுண்மதியுள்ளனவாய்த் தோன்றுகின்றன.

14. ஒரு வீடு அதன் சொந்தக்காரனின் பாவிப்புக்காக இருப்பதுபோன்று கண்களும் காதுகளும் மனமும் பிராணனும் ஆத்மனின் உபயோகத்திற்காக இருக்கின்றன. அதிகாரி பிரம்மம் அல்லது ஆத்மனே.

15. பிரம்மம் தன் ஒளியாற் பிரகாசிக்கிறது. அதன் ஒளியால் சர்வ உலகமும் ஒளிபெறுகிறது.

16. அதன்ஒளியால் சூரியனும் சந்திரனும் நட்சத்திரங்களும் தீயும் மின்னலும் பிரகாசிக்கின்றன.

17. சுயஞ்சோதியான பிரம்மம் இல்லாதிருந்தால் யாரும் சீவிக்கவும் சுவாசிக்கவும் முடியாது.

18. பிரம்மம் பிராணையும் அபானையும் அதிகரித்து நின்று நடாத்துகிறது.

19. ஒருவன் ஆசைகள் அனைத்தையும் துறப்பதனால் அழிவின்றியவனுகிறன்.

உள்ளுணர்வான உண்மை - உணர்தல்

20. “கர்மங்களால் அன்று, கொடைகளால் அன்று, செல்வத்தால் அன்று ஆனால் துறத்தலால் மட்டும் ஒருவன் அழிவின்மை அடைகிறன்” என்று சுருதி பகருகிறது.

21. எப்படிக் கண்கள் காட்சியைக் காண்போனதை சூரியனைக் காணமுடியும்? கண் மனதுக்கும் ஆத்மனுக்கும் ஒரு காட்சிப்பொருள். ஒருவர் தன் தோள்கள் மேற்குதிக்க முடியாது.

22. பிரம்மம் காட்சிப் பொருளாயிருக்க முடியாது. ஏனெனின் அது சுவகதபேதமின்றியது (பகுதிகளின்றியது) குணங்களின்றியது, அறமுடிவாக நுட்பமானது, அநந்தமானது.

23. பிரமத்திற்கு வரை விலக்கணங் கூறுதல் பிரமத்தை மறுத்தலே.

24. “சச்சிதானந்தம்” என்பது பிரம்மத்தின் தற்காலீகமான வரைவிலக்கணம்,

(தொடரும்)

ஆத்மஜோதி நிலை வெளியீடுகள்!

தெய்வீக வாழ்க்கைச் சங்க மலர்	1-25
வழிபாடு	-25
திருமுறைக்காட்சி	(நா. முத்தையா) 1-50
கேதார் பத்திரி யாத்திரை	-75
ஸ்ரீ கதிரைமணி மாலை	(பரமஹம்ச தாசன்) -50
அறிவுரைக் கதைகள்	(கவாமி சிவானந்தர்) -65
இளங்கோவின் கனவு	(செ. நடராசன்) 2-25
நவராத்திரிப் பாடல்	-25
ஆத்ம நாதம் (சுத்தானந்த பாரதியார்)	3-00
கீதாயோகம்	2-50
கந்தரநுபூதி – பொழிப்புறையுடன்	-25
மார்க்கி மாதப் பாடல்	-20

சந்தா நேயர்களுக்கு.

அன்புடையீர்

இன்றுவரை 15ம் ஆண்டுக்குரிய சந்தா அனுப்பியவர்களுக்கு உடனுக்குடனேயே ரசீது அனுப்பியுள்ளோம். அவர்களுக்கெல்லாம் எமது நன்றி உரித்தாகுக. இன்று வரை சந்தா அனுப்பாதோர் உடனே அனுப்பி வைக்க வேண்டுகின்றோம்.

ஆத்மஜோதி நிலையம் - நாவலப்பிட்டி.

(சிலோன்.) போன்:- 353.

இந்தியாவிலுள்ள அன்பர்கள் வழக்கம்போல்

R. வீரசம்பு, சம்பு இன்டஸ்ரீஸ், அரிசிப்பாளையம், சேலம்-2. என்ற விலாசத்திற்கு அனுப்பிவைத்து, அதை எமக்கும் தெரியப்படுத்த வேண்டுகின்றோம்.

வாய்வு சூரணம்

உண்ணவாய்வு, முழங்கால் வாய்வு, இடுப்பு வாய்வு மலக்கட்டு, மலபந்தம், அஜீர்ணம், கைகால் அசதி பிடிப்பு பசியின்மை, வயிற்று வலி, பித்தமயக்கம், பித்தகுலை, புளியேப்பம், நெஞ்சக் கருப்பு, முதலிய வாய்வு ரோகங் களை நீக்கி ஜீரண சக்திக்கும் தேகாரோக்கியத்திற்கும் மிகச்சிறந்த சூரணம்.

தபால் செலவு உட்பட டின் ஒன்று 4ரூபா 25சதம் [பத்தியமில்லை]

சம்பு இன்டஸ்ரீஸ் – அரிசிப் பாளையம் சேலம் 2 (S.I.)

இலங்கையில் கிடைக்குமிடம்:

ஆத்மஜோதி நிலையம் - நாவலப்பிட்டி.